

ΚΑΛ

6

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΒΑΛ
ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ο ΒΑΑΛ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ο ΧΟΥΠ τρέχει μιάσα στη ζούγκλα με φοβερή ταχύτητα. Έπαινω από το κεφάλι του φτερουγίζει ή γυμναισιμένη σύντροφός του ή Μανταλίνα. Η παρδαλή καρκαίρα του πυγμαίου κρατάει στο ράμφος της το θρυλικό «μμπούμεραινγκ» του Χούπ.

Πίσω του τόν κυνηγούν με άγρια ούρλιαχτά και μιιά δεκαπενταριά από τους τρισμακτικούς ανθρωποπάνθηρες που έχουν συλλάβει τους άλλους

συντρόφους του. (*) Μά δέν είναι καθόλου εύκολο νά τόν φτάσουν. Ό κουτός πυγμαίος τρέχει σάν πραγματικό ζαρκαδι και όσο μάλιστα γυρίζει πίσω τό κεφάλι του και βλέπει ότι τόν κυνηγούν άκόμα, γουρλώνει τά μάτια του και δυναμώνει τήν τρεχάλα του.

Οί άγριάνθρωποι άρχίζουν μά κουράζονται. Λαχανιάζουν. Είναι έτοιμοι νά έγκαταλείψουν τήν προσπάθειά τους

(*) Διάβασε τό προηγούμενο 5ο τεύχος του «ΚΑΛ» με τίτλο: «Άνθρωποι — Πάνθηρες».

για να πιάνουν εκείνον τὸν τριπύθαιμο ἐχθρὸ τους. Μὰ τὴ στιγμή πού θὰ σταματούσας σταματᾶ... ὁ Χούπ!

— Στραβομάρα!, τσιρίζει θυμωμένος. Δὲν βλέπεις μωρὴ Μαντολένα; Πάνω στὸ καπέλλο μου βρήκες νὰ πέσης;

Πραγματικά, τὸ πουλί, πᾶνω στὴ βιασύνη του καὶ ὅπως φτερουγίζει συνεχῶς δίπλα στὸ κεφάλι τοῦ πυγμαίου, πέφτει, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, πάνω στὸ σαραβαλιασμένο καπέλλο, στὸ ὅποιο ὁ Χούπ ἔχει πολὺ μεγάλη ἀδυναμία. Τὸ καπέλλο φεύγει ἀπὸ τὴν κεφαλή τοῦ Χούπ καὶ μένει καμμιὰ δεκαριά μέτρα πίσω του, ὅπως τρέχει μὲ μεγάλη φόρα, καὶ δὲν προλαβαίνει νὰ σταματήσει.

Πῦρ καὶ μανία ὁ χαζο-πυγμαίος γυρίζει πίσω, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ καθόλου τοὺς ἀνθρωποπόνητες πού τὸν κυνηγοῦν καὶ ὀρμαίει... ἀκράτητος ἐπάνω τους!

Δηλαδή ὁ Χούπ στὴν πραγματικότητα τοῦχει ἀπλῶς νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο του, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν ἀγριοθηρόπων. Βλέποντας τὸν πυγμαίον νὰ ρίχνεται καταπάνω τους μὲ ὄλη του τὴ ταχύτητα, σταματοῦν.

Σιχηματίζουν ἕνα τεῖχος μὲ τὰ κορμιὰ τους καὶ ἀπλώνουν τὰ χέρια μὲ τὰ φοβερὰ ἀτσάλινα νύχια τους γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξουν. Κι' ὁ Χούπ, ἀπτόητος, συνεχίζει τὴν ...ἐπίθεσίν του. Ἡ ἀπόστασιν πού τὸν χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἐφιαλτικούς

ἐχθροὺς του συνεχῶς λιγοστεύει. Θέλει μόνις πέντε μέτρα νὰ τοὺς φτάσῃ. Τρεῖς. Δύο!...

Οἱ ἀνθρωποπόνητες ἀπλῶς μὲν τὰ φρικτὰ χέρια τους καὶ στὰ μιάτια τους πού εἶναι κατακόκκινα, σπιθίζει ὁ θρῖαμβος.

Δὲν καταλαβαίνουν γιατί ὁ βλιάκας ἐκεῖνος ἔρχεται μόνος του νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά τους, ἀλλὰ μιὰ καὶ ἔρχεται, εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Ἐνα μέτρο ἀκριβῶς μπροστά τους ὁ Χούπ φρενάρει ἀπτόμα σὰν αὐτοκίνητο πού ἔχει ὑδραυλικά φρένα. Κοκκαλώνει. Σκύβει, παίρνει τὸ καπέλλο του, τὸ ξεσκονίζει καὶ μουσαμουρίζει μόνος του:

— Εὐτυχῶς πού δὲν ἔπαθε στραπάτσο, μωρὴ κοκκορόμινα, γιατί θὰ σὲ τσουρομαδοῦσα ὀλόκληρη!

Οἱ ἀνθρωποπόνητες μένουν γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν. Ὑστερὰ μὲ ἄγριες στριγγλιῆς χύνονται νὰ τὸν πιᾶσουν.

Ὁ πυγμαίος τὸ βάζει στὴν τρεχάλα καὶ οἱ ἀγριοθηρόποι μένουν μὲ τὰ χέρια ἀδειανὰ. Ρίχνονται πάλι πίσω του μανιασμένοι καὶ μὲ ἀφορὸς λύσσης στὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν μποροῦν πιά νὰ τὸν πιᾶσουν, γιατί ὁ χαζο-Χούπ, πού πήγε νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ ἕνα παλιοκαπέλλο, ἔχει ξανακερδίσει κιόλας τὴ χαμένη ἀπόστασιν.

— Τρεχάτε!, τσιρίζει μόνος του χασπογελώντας. Ὁ

χι θὰ σὰς ἀφήνω ἐγὼ τὸ ἐπίσημο καπέλλο μου νὰ μοῦ τὸ κάνουντε ρεντίκαλο! Πού ἀκούστηκε πάνθηρας με καπέλλο!

Σταματάει πάλι γιατί οἱ ἐγγριάνθρωποι, παρ' ὅλο τὸν τρελλὸ θυμὸ καὶ τὴ λύσσα τους, ἔχουν ρέψει πᾶνω στὰ πόδια τους καὶ δὲν μποροῦν νὰ τρέξουν ἄλλα. Καταλαβαίνουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν ἐκεῖνο τὸν διαβολεμένο πυγμαῖο καὶ ὅτι ἀπὸ μιὰ ὄλα κεία τους ἔχασαν τὴν μοναδικὴ εὐκαιρία πού τους ἔδωσε ἡ ὄλακεία τοῦ Χούπ.

— Καλὲ σείς!, τὸς φωνάζει θημωμένα ὁ χαζο - πυγμαῖος. Ἄδικα με κληγάτε! Τὸ καπέλλάκι μου ἐγὼ δὲν τὸ δίω σὲ κανέναν! Ἐσεῖς δὲν κάμετε οὔτε γιὰ τραγιάσκες, ὅχι πού μοῦ θέλιετε καὶ ψηλὴ καπελλαδοῦρα!

Οἱ ἀνθρωποπάνθηρες, πού τὸν βλέπουν ξανά σταματημένον, ρίχνονται γιὰ ἄλλη μιὰ φορά ἐναντίον του με ἀγρία οὐρλιαχτά.

Ὁ Χούπ ξεκιναίει καὶ πάλι σὰν πυραυλοκίνητο.

— Ἐ ρὲ τρέλλα!, ξεφωνίζει. Τὶ θέλουν καὶ ξεποδαριάζονται οἱ ὄλακες ἀφοῦ βλέπουν ὅτι τρέχω περισσότερο;

Ἄλλὰ οἱ ἀνθρωποπάνθηρες καταλαβαίνουν καὶ μόνοι τους ὅτι ἄδικα τρέχουν. Σταματοῦν σχεδὸν σικασμένοι ἀπὸ τὸ λαχόνισμα. Βλέπουν τὸν Χούπ πού τὸς φεύγει καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά ξεσποῦν σὲ ἀγρία καὶ μανιασμένα οὐρλιαχτά.

— Δὲν φτάνουν ὄλα τ' ὄλα,

νομίζουν πὼς εἶναι καὶ ...καλλίφωνοι!, πιρρίζει ὁ πυγμαῖος νευριασμένος. Μπᾶ! Τὶ τρέχω ἄδικα! Φεύγουν! Γυρίζουν πίσω!

Σταματάει. Κυττάζει ἀπορημένος τὸς ἀνθρωποπάνθηρες πού φεύγουν πραιβώντας γιὰ τὸ χωριὸ τους.

— Μωρὴ Μανταλένα!, φωνάζει στὴν παρδαλὴ καρακάξια του. Φέρε ἐδῶ τὸ κηπούμεροσγκῶ γιατί μπορεῖ νὰ μοῦ χρειαστῆ.

Τὸ τετραπέρατο πουλὶ πετάει ἀπὸ πᾶνω του. Ἀνοίγει τὸ ράμφος του καὶ τὸ περίεργο βαρὺ ὄπλο πέφτει στὰ πόδια τοῦ Χούπ.

— Σπάσε μοῦ καὶ κανακεφάλι τώρα!, γκριμιάζει αὐτὸς καθὼς σκύβει καὶ τὸ σηκώνει.

Τὸ κρεμιάει στὴ συνηθισμένη του θέσι στὴν προδιά του καὶ φωνάζει στὴν καιρακάξια:

— Μωρὴ Μανταλένα! Ἐ-λα κάτσε ἐδῶ ἀπέναντί μου! Θὰ κάνωμε πολεμικὸ συμβούλιο!

Στρώνεται κῶτω καὶ τὸ κωμικὸ πουλὶ ἐρχεται καὶ τὴν ἀράζει μπρὸς του.

— Μ' ἐκεῖνους πού εἶδες καὶ φεύγανε, δρισκόμαστε σὲ ἐμπόλεμο κατῶστασι!, λέει ὁ χαζο - πυγμαῖος με πολλὸ σοβαρὸ ὕφος. Ἐχουν δῶλε σὸ χέρι τὸν κακομοῖρη τὸν Κάλ, τὴ μίς Ἀμερικὴ καὶ τὶς Χούλες μου. Τέλος πάντων αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν προσέχουν καθόλου καὶ καλά πού ἔχουν ἐμένα καὶ τὸς φροντιζῶ.

Ἡ Μανταλένα ἀφίνει ἕνα περιέργο κρώξιμο.

— Σκασιμός! τῆς λέει ὁ Χούπ αὐστηρά. Δὲν σοῦ ἔδωσα τὸν λόγο ἀκάμια. Ὅταν θὰ ζητήσω τὴ γνώμη σου, τότε θὰ μιλήσης! Λοιπὸν: Ἡ κατοίστασις ὅπως εἶπαμε δὲν εἶναι καθόλου καλή. Αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποπόνητες εἶναι σωστὸ τρελλοκομεῖο! Ἐμεῖς μιὰ φορά στὸ χωριὸ μας εἴχαμε ἕνα πού νάμιζε ὅτι ἦταν ζέβρος καὶ εἶχε πάρει μιὰ φούντα ἀπὸ φοινικόδεντρο τῆ βούταγε στὴ μαύρη μπογιά καὶ τραβούσε γραμμὲς σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Αὐτὸν τὸν εἴχαμε στείλει δῶρο σὲ μιὰ φυλὴ κανιθάλων, πού τὴν εἶχε ἀναλάβει ἕνα ἱεραπόστολος καὶ δὲν τοῦς ἀφηνε νὰ τρώνε πιά ἀνθρώπινο κρέας. Ἐκεῖνος ἄμως πιάστηκε γιὰ ζέβρος καὶ τὸν

— Θὰ ἔχουμε πολεμικὸ συμβόλαιο, λέει στὴν καρκακάξα του.

Ἡ μανταλένα ρίχνει μπροστὰ του τὸ «μπούμεραγκ».

κάνανε στιφάδο!

Ἡ Μανταλένα κρώζει ἀνησυχη καὶ ξύνει τὰ νύχια τῆς σὲ μιὰ πέτρα, γεμάτη ταραχή.

— Μανταλένα, μὴ θγάξης ἄχνα γιατί θὰ σὲ καρκακῶσω. μουγγρίζει ὁ Χούπ θυμωμένος. Κι' ἄσε στὴ μπάντα τὸ μανικιούρ αὐτὴ τὴν ὥρα πού ἐγὼ σοῦ μιῶ σοβαρώτατα! Μὴ διακόπτῃς τὸ πολεμικὸ συμβόλαιο, γιατί θὰ σὲ καρκακῶσω μὲ τὸ καπέλλο καὶ θὰ σὲ ἀφήσω ἀπὸ κάτω ὥσπου νὰ λάβω ἀπόφασι!

Ἡ παρδαλὴ καιρακάξα ζαρώνει φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἀγριάδα τοῦ ἀφεντικῆ τῆς καὶ ὁ χαζο-Χούπ παίρνει ὕψος στρατηγού.

— Λοιπὸν αὐτὰ μὲ τὸν ζέβρο τὸν κακομοῖρη, ἀλλὰ δὲν τοῦ φταίει καὶ κανένας!, συ-

νεχίζει σκεπτικός. 'Εδώ όμως έχουμε τὸ φαινόμενο μιᾶς ἀλόκληρης φυλῆς πού νομίζουν πὼς εἶναι πάνθηρες! Καὶ οἱ πάνθηρες δὲν τρώγονται, ὅπως τρώγονται οἱ ζέβροι. Μᾶλλον πιδό σίγουρο εἶναι ὅτι οἱ πάνθηρες τράνε!! "Ἄν ἔχουν λοιπὸν πολὺ μεγάλη τρελλιάρια, μπορεῖ νὰ θελήσουν νὰ φᾶνε τίς Χοῦλες μου πού εἶναι σὺν μοσχαράκι τοῦ γάλακτος! Καὶ τότε, κλάψα, Χαράλαμπε! Μαινταλένα, με παρακολουθεῖς; Πού τρέχει ὁ νοῦς σου, ξεμυαλισμένη; Θὰ πάψης νὰ ζυγῆς τὰ νύχια σου καὶ νὰ κρώξης ὑποχθονίως; 'Ἐδώ τὸ συμβούλιο προσπαθεῖ νὰ καταστρώσῃ ἓνα σχέδιο δράσεως κι' ἐσὺ φέρνεις συνῆχεια ἐμπόδια μετὰ τὴ στάσι σου!

Ἡ παρδαλὴ καρακάξα σωπαίνει καὶ πάλι καὶ ζαρώνει

Δυὸ δυνατὰ χέρια τὸν ἀρπάζουν καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο.

Δείχνει στὸν Γκόθ τὸν νεκρὸ ἀνθρωποπάνθηρα.

κι' ὁ Χοῦπ συμεχίζει ἀπτόητος:

— Πού εἴχμη μείνει; "Ἄ, ναί! Στὸ μοσχαράκι τοῦ γάλακτος... 'Ἀλλὰ τί δουλειὰ ἔχουν τὰ μοσχαράκια σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; 'Ἐδώ ἔχουμε κουκιὰ μετρημένα: Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά οἱ τρελλιάρες οἱ ἀνθρωποπάνθηρες κι' ἀπὸ τὴν ἄλληλὴ ὁ Κάλ μετὰ τὴ μιὰ Ἀμερικὴ καὶ οἱ Χοῦλες μου. Πού ἐμπλέξαι ἐγὼ μετὰ μοσχαράκι, καὶ τί δουλειὰ ἔχει αὐτὸ τὸ μοσχαράκι μετὰ τὸ συμβούλιό μας; Νά, βλέπεις τί κάνεις, μωρὴ Μαινταλένα; "Ἄν ξανασιρρίξῃς θὰ σοῦ κέψω τὴν οὐρά. Μιλημένα-ξηγημένα!

Ἡ καρακάξα θγιάζει, ἓνα ἄγριο κρώξιμο καὶ τινάζεται ψηλά στὸν ἀέρα.

— "Ἐλα κάτω, μωρὴ!, ξεφωνίζει ὁ πυγμαῖος καὶ τὸν

παίρνουν τὰ γέλια.

— "Άκου τώρα!, μουρμουρίζει μονόχως του κρατώντας τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὸ κέφι. Πίστεψε ὅτι θὰ τῆς ἔκοβα τὴν σ'άρα! Καὶ τὶ μὲ πέρασε ἐμένα; Γιὰ κουρέα... καρκαξῶν;

"Ἡ Μανταλένα σπὸ μεταξὺ ἐξακολουθεῖ νὰ φτερουγίζει καὶ νὰ κρώζει μὲ ὄλη τῆς τῆ δύναμι κατατρομαγμένη. Ὁ Χούπ παραξενεύεται.

— Τὶ στὴν εὐχή ἔπαθε καὶ ξελαρυγγίστηκε; λέει μόνος του. Λες νὰ θέλῃ νὰ κἀνῃ κα νένα αὐγὸ καὶ κακαρίζεις; "Ε-λα, μωρή! "Ελα! Νά, ἐδῶ! Στὸ καπέλλο μου! Κομμάτια νὰ γίνῃς! Μιὰ Μανταλένα βλέπεις ἔχομε. "Ελα. Θὰ σοῦ βάλω καὶ ἀχιρόκικα μέσα νὰ τὸ κάνουμε φωλιά!

"Ἔτσι τὶ ὅπε ὁ χαζο-πυγμαίρς καὶ τὸ ἀποφάσισε κιόλας ὅτι ἡ Μανταλένα δὲν μποροῦσε νὰ ἦθελε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ κἀνῃ αὐγὸ.

Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν ἐτοιμάζεται νὰ σηκωθῆ ἑπάνω γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τῆς μαζέμῃ ἀχιρόκικα.

Δὲν προλαβαίνει ἄμως νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν κίνησί του. Δυὸ σιδερένια χέρια τὸν ἀρπάζουν ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω καὶ τὸν καθηλώνουν ἀκίνητον στὴν θέσι του.

Ὁ Χούπ πού τὸ γέλιο γι' αὐτὸν εἶναι ἡ εὐκολώτερη δουλειά, χασκογελάει πάλι.

— "Ελα!, τσιρίζει. Χού-λες μου, σὰς κατὰλαβα! "Ε-σεῖς εἴσαπτε! Δοξάζω τὸ Θεὸ πού οἱ ἀνθρωποπάθητες δὲν τρώνε μωσαράκι!

"Ἔνα φοβερὸ μουγγρητὸ ἀκούγεται πῆσω του. Ὁ Χούπ γουρλώνει τὰ μάτια.

— Μπά!, λέει μὲ μεγάλη ἐκπλήξι. Τὶ πούντα εἶναι αὐτὴ πού ἀρπάζατε, Χούλιες μου κι' ἔγινε ὁ λαϊμὸς σας σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χόλι; Στὸν πάγο σας ἔβαλαν αὐτοὶ οἱ τρελλάρες;

"Ἔνα ἀπαίσιο γρύλλισμα τὸν διακόπτει. Τὴν ἴδια στιγμή καὶ χωρὶς τὰ δυὸ σιδερένια χέρια νὰ πάφουν νὰ τὸν κρατοῦν, ἕνα τερατώδης μαῦρος πετιέται μπρὸς του, πού τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια καὶ γαμάτα μοχθηρία.

Ὁ κουτο-πυγμαίος τὸν βλέπει καὶ τὰ μάτια του ...λάμπουν ἀπὸ χαρά.

— Βρέ!, τσιρίζει σὰν ἀνθρώπος πού βλέπει μετὰ πολὺ καιρὸ κάποιον παλιὸ του φίλο. Ὁ.. κύριος Γκόθ! Λοιπὸν, μάτια μου ἦρθες ἐπάνω στὴν ὠρα!

Ο ΧΟΥΠ...
ΑΡΝΙ ΤΗΣ ΣΟΥΒΛΑΣ!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, εἶναι ὁ Γκόθ, ὁ ἀπαίσιος μάγος τῶν Χόνγκο, (*) πού κληγάει σὰν λυσσασμένος τὸν Κάλ καὶ τὴν συντροφιά του, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν ἱεροσυλία πού ἔγινε μπροστὰ στὸ εἶδωλο τοῦ τραμεροῦ Θεοῦ Βάσιλ καὶ γιὰ τὸ γκρέμισμα τοῦ ναοῦ του.

Ὁ Γκόθ ἔχει καλέσει τοὺς

(*) Διάβασε τὸ 4ο τεῦχος τοῦ «ΚΑΛ» μὲ τίτλο: «Ὁ Καταραμένος... Θεός».

πολεμιστές του ανάβοντας φωτιά πάνω στην κορυφή του βουνού και τώρα επίκεφαλής του στρατού του, τρέχει να άνασκαλύψει τους έχθρους του. 'Ο Κάλ όμως με τη Μπέλλα και τη Χούλα είναι ήδη αιχμάλωτοι των τρομερών πανθήρων κι' έτσι ο άπαίσιος μάγος μαζί με τους πολεμιστές του βρίσκουν στο δρόμο τους τον χαζό πυγμαίο, την ώρα που κάθεται και κάνει... πολεμικό συμβούλιο με την παρδαλή και ρακάξα του την Μανταλένα!

Οι Χόνγκο δεν ξέρουν βέβαια τι κάνει ο Χούπ εκεί που κάθεται. Ούτε ξέρουν ότι οί τρείς άλλοι σύντροφοί του διατρέχουν αυτή τη στιγμή έφιαλτικό κίνδυνο θανάτου μέσα στον λιάκκο των σαρκόδωρων θησίων.

'Ο Γκόθ φαντάζεται ότι κάπου εκεί κοντά στον πυγμαίο θα βρίσκονται οί υπόλοιποι της παρέας και κι' αυτό βάζει τους πελεμιστές του να εαδίσουν σιγά - σιγά χωρίς κανέναν θόρυβο για να μην τους άκούση ο Χούπ.

'Η καημένη ή Μανταλένα είναι ή μόνη που αντιλαμβάνεται την παρουσία τους και έπιχειρεί του κάκου, να είδοπο, ήση τον βλάκα άφηνικό της για τον κίνδυνο. 'Εκείνος φαντάζεται ότι θέλει να κάνει... σύγδ και θέλει να της κάνει το καπελλάκι του φωλιά για αυτή τη δουλειά. Μά άκριβώς αυτή τη στιγμή ένας άγριος τον άρπάζει ξαφνικά άπό πίσω όπως είδαμε και ό φοβερός άρχηγός των Χόνγκο, ό

Γκόθ, πετιέται μανιασμένος μπροστά του.

'Αντί όμως να δη — όπως φαντάζεται — τον Χούπ να τρελλαινεται άπό το πόδο του τον βλέπει αντίθετα να γελά ή ήλιθια και τον άκούει να του λέη ότι έχει φτάσει επάνω στην ώρα!

Για μια στιγμή ό άπαίσιος μάγος νομίζει ότι ό τριπίθαιμος έχθρός του έχει το θράσος να τον κοροϊδύη και γίνεται έξω φρενών. Το χέρι του φουχτώνει τη λαιβή του μαχαίριού του που βρίσκεται περασμένο στη μέση του.

'Ο Χούπ και πάλι δεν παίρνει χαμπάρι τίποτα.

— Γκοθάκι μου, λέει στον τρομακτικό μάγο, πρέπει να κάνουμε γρήγορα άν θες να προλάβουμε! 'Αλλιώς θα τον κόσουμε για πάντα και τον Κάλ και τις δυό λεγάμενες, μαζί του!

'Ο Γκόθ συγκρατεί την άρητή του. Τα μάτια του γεμίζουν έκπληξη. Δεν καταλαβαίνει τι του λέει ό πυγμαίος.

— 'Εφυγαν και λες πώς θα τους χάσουμε; γρυλλίζει άπειλητικά. Σ' άφησαν μόνο;

— Καλά το κατάλαβα έγω άπό την πρώτη στιγμή ότι χαζοφέανεis λιγάκι!., του λέει ό Χούπ νευρικοσμένος. Καλέ δεν με βλέπεις που είμαι μονάχος μου; Είναι άνάγκη να ρωτάς κιόλας για να χάνουμε τον καιρό μας; Σου λέω και σου έπανοαλιμβάνω πώς άν δεν τρέσουμε όσο μπορούμε γρηγορότερα, δεν πρόκειται να τους προλάβουμε!

Ὁ σπατανικός μάγος, καταλαβαίνει ὅτι ἐκεῖνος ὁ πυγμαίος εἶναι ἐντελῶς ἠλίθιος. Ἐὖν πραγματικά οἱ θανάσιμοι ἐχθροὶ του ἔχουν φύγει, ἐκεῖνος φαίνεται διατεθειμένος νὰ τὸν οδηγήσῃ κοντὰ τους.

Ὁ ὑπουργὸς Γκόθ μνομοιᾶς ἀλλιάζει ὕφος. Χαμογελάει στὸν Χούπ γιὰ νὰ τὸν καλοπιᾶσῃ.

— Καὶ ξέρεις, ἐσύ, μικρὲ πυγμαίε, τοῦ λέει ὑπουργὸς καὶ γλυκεριὰ ἢ φωνὴ τοῦ μάγου, πρὸς τὰ πού ἔχουν πάει γιὰ νὰ τοὺς θροῦμε;

Καὶ συγχρόνως ὁ ποιηρὸς μάγος κάνει νόημα στὸν πολεμιστὴ πού τὸν κρατᾶει ἀπὸ τὰ μισράτσια, νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν Χούπ.

Ὁ Χούπ θυμώνει.

— Μὰ δὲν μοῦ λές; Κορυκοῦτι ἔχεις στὸ κεφάλι σου ἀντὶ γιὰ μυαλό; φωνάζει τοῦ

Δένουν τὸν χαζοπυγμαῖο σ' ἓνα καντάρι, σὰν ἀρνὶ στὴ σούβλα.

Φορτώνονται τὸν δεμένο πυγμαῖο στὸν ὄμο τους καὶ ξεκινοῦν.

τραμακτικὸ μάγος. Τρεῖς φορές μὲ ρώτησες τὸ ἴδιο πράγμα κι' ὕστερα ὅταν δὲν θὰ τὸν προφτάσουμε τὸν Κάλ καὶ τὰ κορίτσια θὰ μοῦ λές ὅτι φταίω ἐγώ! Ἄντε! Ἀκολουθᾶτε με! Θὰ κουνηθῆτε, βρὲ παιδιὰ, καμμιὰ φορά; Τὶ θὰ γίνῃ;

Οἱ πολεμιστὲς κυττάζουν τὸν ἀρχηγό τους καὶ περιμένουν ἀπ' αὐτὸν νὰ τοὺς δώσῃ τὸ σύνθημα. Ἐκεῖνος διστάζει. Γιὰ μιὰ στιγμή περνᾶει ἀπὸ τὸ μυαλό του, μήπως ὁ Χούπ τὸν κοροϊδεύει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν πραιβῆξῃ τὸν πιὰ γίδα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Γρήγορα ὁμως ἡ ἠλίθια φάτσα τοῦ πυγμαίου τὸν κάνει νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του.

— Ἐμπρός!, ξεφωνίζει ἄγρια. Ξεκίνα καὶ σὲ ἀκολουθοῦμε!

Ὁ Χούπ ἐτοιμάζεται νὰ τρέξη, ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμή σταματᾷ. Γυρίζει καὶ λέει τοῦ Γκόθ:

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, Γκοθάκι! Ξέρεις τί λέω; Ἐπειδὴ τρέχω πολὺ γρήγορα καὶ δὲν θὰ μποροῦν νὰ με φτάσουν οἱ λεβέντες ἀπὸ δῶ, καλύτερα νὰ πηγαίνετε ἐσεῖς μπροστὰ καὶ νὰ ἐρχωμαι ἐγὼ ἀπὸ πίσω!

Τοῦ τρομεροῦ μάγου τὰ μύτια πετοῦν φωτιές.

— Ἀφοῦ ἐσύ ξέρεις, ἀνόητε, πρὸς τὰ ποῦ πῆγε ὁ Κάλ με τίς συντρόφισσές σας, φωνάζει, πῶς θὰ πηγαίνωμε ἐμεῖς μπροστὰ;

— Τί! Παίζει ρόλο αὐτό; ρωτᾷ ὁ Χούπ χαζά.

Ὁ Γκόθ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριπθῆσιν περισσότερο τὰ νύερα του μὲ αὐτὸν τὸν θεότρελλο πυγμαῖο. Τοῦ δίνει μιὰ

Οἱ μαύροι τοῦ Γκόθ σκοτώνουν τὸν τελευταῖο πάνθηρα.

σπρωξιάς ποῦ τὸν πετάει δέκα μέτρα μπροστὰ.

— Τρέξε ἡλίθιε!, τοῦ φωνάζει μανιασμένος. Τρέξε κι' ἐμεῖς σ' ἀκολουθοῦμε!

Ὁ Χούπ τρέχει πραγματικὰ θέλοντας καὶ μὴ. Μουρμουρίζει ὄμικς μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Δὲν θάμιαστε με τὰ καλά μας, μοῦ φαίμεται! Ὁλων τῶν λογίων τὰ τρελλοκαμεῖα ἐδῶ μέσα στὴ ζούγκλα μαζευτήκαμε! Δὲν εἶναι οὔτε μισὸ λεπτὸ ποῦ τοὺς ἔλεγα νὰ τρέξουν καὶ δὲν κουλιόντουσαν καὶ τώρα τοὺς ἔπιασαν οἱ ἄγριες φούριες!

Ὡστόσο τὰ ποδαράκια τοῦ Χούπ δουλεύουν ὅσο δὲν δουλεύει τὸ μυαλό του. Οἱ Χόνγκο ἰδρώνουν πραγματικὰ ὥσπου νὰ τὸν φθάσουν, καθὼς ὁ πυγμαῖος τρέχει πρὸς τὸ δέν-

Τὸ κοντάρι πετυχαίνει τὸν ἀνθρωποπάνθηρα καὶ τὸν ρίχνει.

τρο όπου βρίσκονταν ή Μπέλλα με τη Χούλα όταν τους ρίχτηκαν οί άνθρωποπάνθηρες. Μάσα σε πέντε λεπτά έχει κιάλας φτάσει εκεί και σταματάει.

Εκεί, στη ρίζα του δέντρου είναι πεσμένος ένας άνθρωπο πάνθηρας με σπασμένο τὸ κεφάλι.

Οί Χόνγκο μαζεύονται ὀλόγυρα και ὁ Γκόθ κυττάζει τὸ σκοτωμένο τέρας με γουρλωμένα τὰ μάτια.

— Αὐτὸν ποὺ βλέπεις, τοὺ λέει ὁ Χούπ θριαμβευτικά, τὸν κανόνισαν οί Χούλες μου!

— Ἐδῶ ἔχει γίνει ὀλόκληρη μάχη!, λέει παραξενεμένος ὁ Γκόθ παρατηρώντας ὀλόγυρα με τὸ ἔμπειρο μάτι του.

Ἐνῶ ὁμως ὁ φοβερός μάγος προσπαθεῖ ἀπ' αὐτὰ ποὺ βλέπει νὰ καταλάβῃ γιατί τὸν ἔχει φέρει ὡς ἐκεῖ ὁ πυγμαίος ὁ Χούπ τὸν πλησιάζει και τὸν πριθάει σιγά ἀπὸ τῆ ζώνῃ.

— Καλὲ, Γκοθάκι!, τοὺ λέει φιλικὰ.

Ὁ μιάγος μουγγρίζει ἀγρια γι' αὐτὴ τὴν οἰκειότητα ποὺ δὲν τοὺ ἀρέσει καθόλου, ὀλλὰ ἐβασκολουθεῖ νὰ κάνῃ τὸν κουτό.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷει περιέργως.

— Μήπως σοὺ δρίσκεται καμιμιὰ φούχτα... κεχρί;

— Τί πράμα!., σκούζει ἄγρια ὁ Γκόθ και χοροπηδάει ἀπὸ τῆ λύσσα του.

— Κεχρί!., τοὺ ἐπαναλαμβάνει ὁ Χούπ με ὀλη του τὴν ἀπάθεια. Γιατί σοὺ κακοφαι-

μεται; Θέλω νὰ δώσω σ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν ἱπτάμενη ἀντιλογία! Δὲν ξέρω τί ἔχει πάθει και δὲν ἔνοοι νὰ ἔρθῃ κοντά!

Κι' ὁ Χούπ φωνάζει δυνατὰ στὴν παροδαλὴ καρακάξα ποὺ φτερουγίζει στὸν ἀέρα καμιμιὰ εἰκοσαριά μέτρα παρακάτω, κρώζοντας σὰν γριά-μάγισσα:

— Μωρὴ Μανταλένα! Ἐλα δῶ, μωρὴ! Δὲν ντρέπεται; Τί θὰ λῆῃ κι' ὁ ἔξνος κόσμος γιὰ τὴν ἀνατροφή σου;

Ἄλλὰ ἡ καρακάξα δὲν εἶναι χαίρῃ σὰν τὸ ἀφεντικό της. Δὲν ἔνοοι τὲ κανένα τρόπον νὰ πλησιάσῃ στὸν Γκόθ ποὺ τὸν ποδάει πάρα πολύ, οὔτε στοὺς ἀγριανθρώπους ποὺ τὸν περιτριγυρίζουν.

Ὁ τρομακτικός Γκόθ ἀρπάζει ἀλυπόμινα τὸν Χούπ ἀπὸ τὸ χερί.

— Ποὺ εἶναι ὁ Κάλ; μουγγρίζει ἀγρια. Ποὺ πῆγαν;

— Καί τί λὲς πῶς εἶμ' ἐγώ; Καφετζού; τοὺ λέει ὁ Χούπ χασκαγελώντας. Ποὺ θὲς νὰ ξέρω; Ἐδῶ ἦταν ποὺ τοὺς ρίχτηκαν οί λεγάμενοι. Τοὺς μιάγκωσαν, τοὺς φόρτωσαν στὸν ἄμο κι' ἀπὸ δῶ πᾶνε κι' οί ἄλλοι! Μὴ με ρωτήσης ποὺ ἀκριβῶς, γιατί δὲν ἀφήσαν διεύθυσι!

— Ποιοὺ τοὺς ρίχτηκαν;

— Οί τρελλᾶρες!

— Μικρὲ πυγμαίε, θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου!. μουγγρίζει ὁ Γκόθ μὴ μπορώντας νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο.

— Δῶσ' τη μου ἔμένα νὰ στῆ φυλάξω! τοὺ λέει ὁ πυγμαίος με προθυμία. Ἐγὼ δὲν

χώνω τίποτα!

“Ασπροι άφροί λύσσαις βγαίνουν άπό τά χείλη του άπαρσιου μάγου. Καταφέρνει όμως για μία φορά άκάμα να συγκρατηθή.

— Πώς ήταν αυτοί που έπετέθησαν στους φίλους σου; Τους είδες έσύ; ρωτάει τόν χαζο-Χούπ.

— Μά τι με πέρασες, για στραβό, για να μην τούς δώ; τσιρίζει ό Χούπ θυμωμένος. “Ήταν ψηλοί, δυό φορές στο μπότι μίου, με άραία... χαρακτηριστικά... γορίλλα και κάτ: μύχια έξη πήςες!

— Σάν κι’ αυτόν έδώ; λέει ό Γκόθ με μία άγρια λάμψη στα μάτια.

— Ναί μπράβο. ‘Αφού τόν έχεις μπροστά σου, με ρωτάς πώς είναι! ‘Εσύ παιδί μου είσαι πολύ μπουζουκοκέφαλος!

— Τους έπιασαν οί άνθρωποι άνηθρες!; μουγγρίζει με λύσσα ό Γκόθ και τά μάτια του κοκκινίζουν περισσότερο άπ’ ό,τι είναι κόκκινα. “Αν δέ τρέξουμε αυτή τή στιγμή... Μά ούτε... φοβάμαι πώς και τώρα πιά δέν προλαβαίνουμε. Αυτοί δέν περιμένουν. Θα τους έχουν ρίξει κιόλας στους πάνθηρες!...

— Ποιους θα έρριξαν μέσα στους πάνθηρες; τσιρίζει ό Χούπ με μάτια γουρλωμένα άπό τόν τρόμο.

— Τόν Κάλ με τήν Μπέλλα και τήν χοντρή άραπίνα... Τήν έέρω πολύ καλά αυτή τή φυλή!... Οί φίλοι σου που είναι οί καταραμένοι έχθροί μου, θάχουν κιόλας πεθάνει..

Κι’ άν έχη γίνει αυτό, έσύ, μικρό τερατάκι, θα πληρώσης για όλα, τή φοβερή όργη μου!

— Τώρα μάλιστα! Τάπια σες τά λεφτά σου! του λέει ό Χούπ σκάζοντας στα γέλια. ‘Εγώ, λέει θα τά πληρώσω όλα! Βγάλτο άπό τόν νού σου πώς έχεις να δής δεκάρα άπό τόν χέρι μου! Πιό μπατιράκι άπό μένα δέν υπάρχει σ’ όλες τες ζούγκλες, Εόρειες και Νότιες!

— Πιάστε τον!, ούρλιάζει ό Γκόθ με μανία. Πιάστε τον και δέστε τον γερά τόν βλάκα! Κι’ άκολουθήστε με άμέσως!... “Ίσως προλάβουμε... Μά κι’ άν δέν προλάβουμε, οί άνθρωποπάνηθρες που τόλμησαν να άγγίξουν τούς δικούς μου έχθρούς, θα τιμωρηθούν σκληρά! Θα ξεριζώσω όλόκληρο τόν χωριό τους και θα σκοτώσω όποιον άπ’ αυτούς έρεθή ιστόν δράμο μου!...

‘Ο Χούπ, για πρώτη φορά και πιασ’ όλη τήν παρομιμώδη χαζομάρα του, καταλαβαίνει έπί τέλους τά πραγματικά αίσθήματα και τούς πραγματικούς σκοπούς του σταπαιικού μάγου Γκόθ. Καθώς οί Χόνγκο όρμουν καταπάνω του να τόν άρπάξουν κάνει να τόν σκάσει, βγάζοντας ένα στριγγό τσιρινχτό φόβου.

Μά δέν προλαβαίνει. Δεκάδες έχθοοί του είναι κοντά και άπλώνουν τά χέρια τους άπ’ όλες τες μεριές. Στή στιγμή τόν άρπάζουν κι’ όσο κι’ άν φωμάζη κι’ άν κλωτσάση, δέν καταφέρνει να κόνη τίποτα. Μέσα σ’ ένα λεπτό έχουν φέρει

φυτικά σκοιμιά και τόν δένουν κοιλιά-καλά, πάνω σ' ένα... κοντάρι!

Υστερα δυό από τούς μαύρους πολεμιστές φορτώνονται στον ώμο τους τόν κοντάρι αὐτό σάν σούβλα, μεταφέροντας ἔτσι και τόν ἀνοικονήμητο πυγμαῖο.

— Γρήγορα!, οὐρλιάζει ὁ Γκάθ. Ξέρω ἕνα κρυφὸ μονοπάτι πού θά μάς βγάλει πολὺ πιὸ γρήγορα στό χωριό τῶν ἀνθρωποπανθήρων...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ

ΚΑΘΩΣ τρέχουν σάν δαιμονισμένοι πρὸς τὸ χωριό τῶν τερράτων ἐκείνων πού χορταίνουν με ἀνθρώπινη σάρκα τὰ πραιμερά φυλακισμένα θηρία, ὁ Χούπ πάνω στὴ σούβλα του... μονολογεῖ:
— Δηλαδή, ἔτσι πού ἦρθαν

Πετάει με δύναμη τὸ κοντάρι με τόν Χούπ στό λάκκο.

τὰ πράγματα πάλι καλά τὴν τωσοῦρα;

Καὶ φωνάζει θυμωμένος σ' αὐτούς πού τὸν κουβαλοῦνε:

— Καλὲ σείς! Δὲν μπορεῖτε μὰ με τραντάξετε λιγώτερο, γιατί μούρχεται ἄνακα-τοσοῦρα;

Ἐννοεῖται πὼς οἱ ἄγριοι Χόνγκο δὲν τοῦ δίνουν καιμιά σημασία. Ἐχουν φτάσει πιὰ πολὺ κοντά. Ἀκούνε κιόλας τὸ οὐρλιαχτὰ τῶν πανθηρανθρώπων πού παρακολουθοῦν τὴν ἀγωνιώδη ιμιάχη τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας, μέσα στὸν ἀπαίσιο λάκκο τῶν πανθηρῶν.

Ὁ τρελλο-Χούπ ἀκούει τίς ἰαχές τους και μονολογεῖ:

— Ἄ! Τί ὄραϊα! Θά δοῦμε και ἰμάτς! Φτάνει μὰ ὑπάρχουν στό γήπεδο θέσεις γιὰ... θεατὰς τῆς ἰσοῦβλας!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀρχίζουν κιόλας νὰ περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ τίς καλύβες τῶν ἀνθρωποπανθηρῶν. Δὲν σηματοῦν ὅμως καινεῖν στό δρόμο τους, γιατί οἱ κάταικοι τοῦ χωριοῦ ὡς και τὰ μωρὰ ἀκόμα, εἶναι μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὸν ἀποτρόπαιο λάκκο τὸν στραμμένο με ἀνθρώπιμα κόκαλα και παρακολουθοῦν τὴ μάχη τοῦ πραιμεροῦ ἀγαριοῦ με τούς ἐξαγρικωμένους πάνθηρες.

Μία δυνατὴ κραυγὴ ἄπογο ητεύσεως δονεῖ τὸν ἀέρα. Εἶμαι ἡ στιγμή πού ὁ ἀκατανίκητος Κάλ ἔκοψε τὸ λαρύγγι τοῦ τελευταίου πάνθηρα. Μία στιγμή πρὶν τρία ἀκόμα ἀπ' αὐτὰ τὰ αἰμοβόρα θηρία ἐμφανιστοῦν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ

λόακκου για να ριχτούν έναντί-
ον του.

— 'Οφασίτ!, τσιρίζει άκού-
γοντας την κραυγή τής άπο-
γοητεύσεως.

Σχεδόν ταυτόχρονα με την
κραυγή του χαζο-Χούπ, συ-
νοντούν και τους πρώτους άν-
θρωποπρόνθηρες που είναι άνε-
βασισμένοι στα τελευταία δέν-
τρα τής πιλατείας, γιατί δέν
βλέπουν να παραικολουθήσουν
τη θανάσιμη πάλη από τα χεί-
λη του λάκκου που είναι γε-
μιάτη κόσιμιο.

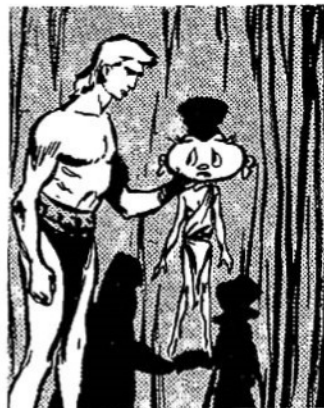
— Πόσα - πάσα είναι, παι-
διά; τσιρίζει ο άνοικονόμε-
τος Χούπ σ' έναν άθρωπο-
πρόνθηρα που είναι σκαρφα-
λωμένος στο πλαϊνό του δέν-
τρο.

Μά δέν προλαβαίνει να τε-
λειώσει ούτε την ερώτησί του
καλά-καλά και ένας Χόγκο
καρφώνει με το άκόντιό του
τόν άθρωποπρόνθηρα στο στή-
θος και τον γκρεμίζει από το
δέντρο, ενώ εκείνος αφήνει ε-
να άπελπισμένο ούρλιαχτό πέ-
νου.

— Αύτά παθαίνουν οί τσα
μπαζήδες!, λέει ο Χούπ κου-
κώντας το κεφάλι του.

Δέν έχει τόν καιρό να πη-
πειοισσότερα, ίγιστι άμέσως
ή επίθεσις γενικεύεται. Οί πη-
λεμιστές του Γκόθ, στη σκλη-
ρή, διοπαγή του, ρίχνονται ά-
συγκράτητοι έναντίον τών παν-
θηροσώρων που δέν έχουν
έλλο όπλο από τα τρομερά
άτσάλινα νύχια τους.

Είναι ή στιγμή που μέσα
στον λάκκο, ο Κάλ, το λευκό
παιδι τής ζούγκλας σφίγγου-

'Αρτάζει τόν Χούπ και τόν άνε-
βάζει πάνω στα κάγκελα.

τας το μαχαίρι του στη φού-
χτα του και τρεκλίζοντας ά-
πό την κούραση, ετοιμάζεται
να πεθάνη σαν ήρωας.

Ξαφνικά, ή Μπέλλα κυττά-
ζει ψηλά και μιιά χαρούμενη
φωνή ξεφεύγει από το λαιμό
της:

— 'Η Μανταλιένα!

Πραγματικά είναι το παιρ-
δαλό πουλι του Χούπ, που
έχει άκολουθήσει από ψηλά
το άφεντικό της και πετάει
αύτη τη στιγμή πάνω από το
λάκκο.

Για μιιά στιγμή, στα μά-
τια του Κάλ, λάμπει ή έλπί-
δα. Για νάσαι εκεί ή Μαντα-
λένα, θα είναι άπαραιτήτως
κι' ο Χούπ. Και νάσαι άμως ο
μικροσκοπικός ήπυγμαίος, τί
μπορεί να κάνει μόνος του έ-
ναντίον όλων αυτών τών άγρι-
ανθρώπων;

— Μάλλον θα τόν έχουν πι

άσει· και θὰ τὸν φέρουν νὰ μοι
ραστή κι' αὐτὸς τὴν τύχη μας
μουρμουρίζει, θλιμμένος και
κυττάζει στὰ μάτια τοὺς θα-
νάσιμους ἀντιπάλους του, ποὺ
αὐτὴ τῆ φορά εἶναι τρεῖς.

— Κάλ! Κάτι συμβαίνει!
φωνάζει πάλι με χαρὰ ἡ Μπέλ
λα γιὰ νὰ τοῦ δώσει κουράγιο.

Καὶ πραγματικά, ἀπὸ τὰ
χειλῆ του φοβεροῦ λάκκου ἀρ-
χιζοῦν οἱ τερατώδεις θεαταί-
της ἀνθρωποθυσίας νὰ σκορ-
πίζοῦν πανικόβλητοι.

— Γρήγορα στὸ λάκκο!,
οὐρλιάζει στὸ μεταξύ ὁ Γκόθ
στοὺς ἀνθρώπους του, σῶ-
στε ὅποιον ζῆ ἀπὸ τοὺς τρεῖς.
Ἔχω καλύτερον θάνατον γι'
αὐτοὺς!... Γρήγορα!...

Οἱ δυὸ πολεμιστὲς ποὺ
κρατοῦν τὸν Χούπ, φθάνουν
πρώτοι στὸ χεῖλος τοῦ λάκ-
κου.

Ταυτόχρονα σχεδὸν, δυὸ ἀ-
πὸ τοὺς πάνθηρες χύνονται κα-
τὰ πάνω στὸν Κάλ.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πο-
λεμιστὲς πετάει τὸ κοντάρι
του με ὀρμητὴ και τὸ σίδερο
τῆς αἰχμῆς του τρυπάει τὴν
καρδιά τοῦ πρώτου θηρίου πέ-
ρα γιὰ πέρα. Ὁ δεύτερος ὁ-
μως δὲν ἔχει ἄλλο πρόχειρο
ὄπλο, παρὰ τὸ κοντάρι, ποὺ
ἔχει μεταπρατῆ σὲ ...σούβλα.
Χωρὶς ὁμως νὰ ἐνοχληθῆ και
πολύ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Χούπ,
τὸ σηκώνει ψηλά και τὸ ἐξα-
κοντίζει!

Τὸ κοντάρι πετυχαίνει τὸ
θηρὸ ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ ποὺ
ἐκτινάσσεται, μέσα στὸ ἀνοι-
χτὸ στόμα! Καρφώνεται βα-
θεῖα στὸν λαϊμὸ του και τὸ

κεφάλι τοῦ χαζο-Χούπ, θρί-
σκεται σχεδὸν ὀλόκληρο, μέ-
σα στὸ στόμα τοῦ θηρίου,
ποὺ εὐτυχῶς ἄμως εἶναι κιά-
λας νεκρὸ και δὲν μπορεῖ νὰ
κλείσῃ τὶς μασέλες του.

— Ἀμάν!, τσιρίζει ὁ Χούπ
Αὐτὸς ὁ πάνθηρας ἔχει... ἕνα
κούφιο δόντι!

Στὸ μεταξύ ἡ μάχη μαίνε-
ται πάνω ἰσπὴν πλατεῖα τοῦ
ἰχωριοῦ. Οἱ δυὸ ἀγριώτερες φυ-
λὲς τῆς περιοχῆς δίνουν ἀγῶ-
να ἐξοντώσεως μεταξύ τους.
Μὰ ἡ μάχη ἀρχίζει νὰ γέρονη
γρήγορα με τὸ μέρος τῶν Χόν-
γκο. Τὰ ὄπλια τους εἶναι πολὺ
πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὰ νύχια τῶν
ἀνθρωποπανθηρῶν και μπο-
ροῦν νὰ χτυποῦν πρὶν οἱ ἐ-
χθροὶ τους προλάβουν νὰ τοὺς
πλησιάσουν.

Οἱ ἀνθρωποπάνθηρες κατα-
λαβαίνουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ
τὰ βγάλουν πέρα με τὴ λεγε-
ώνα τοῦ Γκόθ. Με λυσσασμέ-
να οὐρλιαχτὰ πρόμου και μί-
σους, ἐξαφανίζονται μέσα στὴ
ζούγκλα ποὺ τριγυρίζει τὸ χω-
ριό τους.

Τότε ὁ Γκόθ με μιὰ ἀγρια
λάμψη χαρὰς στὰ μάτια του
πλησιάζει στὸ χεῖλος τοῦ ἀ-
ποτρόπιου πηγαδιοῦ και κυτ-
τάζει τοὺς τέσσαρις αἰχμάλω-
τους ποὺ θρίσκονται μέσα και
ποὺ τώρα εἶναι δικοὶ του αἰ-
χμάλωτοι.

Τὰ θηρία εἶναι ὅλα νεκρὰ
και κείνεται ἀκίνητα πάνω
στὰ θλιβερά ἀνθρώπινα ὀστά
ποὺ σκεπάζουν ὀλόκληρο τὸ
βυθὸ τοῦ τεραστίου λάκκου.
Τὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτὰ τὸ σκό-
τωσε ἕνας πολεμιστὴς Χόνγκο

κι' έτσι ο Κάλ ούτε χρειάστηκε να έπιμειθε.

ΚΑΛ, Ο ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΟΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ του άπαισίτου Γκόθ, άστράφτου από τόν ήρίαιμβο. 'Ο θανάσιμος έχθρός του ο Κάλ, μαζί με όλους τούς συντρόφους του βρίσκειται αιχμάλωτος μέσα στον λάκκο τόν στρωμένο με ανθρώπινα κόκκαλα. Δεν μπορούν να βγούν μέσα άπ' αυτόν. Είναι στην άπόλυτη διάθεσή του.

— Πιάστε τους!, ούρλιάζει μανιασμένα με την αντιπαθητική σφυριχτή φωνή του. Δέστε τους όλους χειροπόδαρα και ανεβάστε τους επάνω. Τους θέλω ζωντανούς!

Οι Χόνγκο διστάζουν για μιá στιγμή. Φοβούνται να πηδήσουν μέσα σ' αυτόν τόν άπαισίτο λάκκο τού θανάτου, έστω κι' άν τά αίμοδόρα θηρία κείτονται νεκρά πάνω στα άν θιώπινα όστά.

Τη στιγμή αυτή τού δισταγμού τών μαύρων πολεμιστών ο Κάλ, τó λευκό παιδί, τής ζούγκλας, δεν τήν αφήνει να πάη χαιμένη. Μπροστά στην έλπίδα τής σωτηρίας, όλη του ή κούραση έχει φύγει από τó άτσιωλένιο κορμί του ως δια μαγείας. Όρμάει επάνω στον τρελλο - Χούπ που έξακολουθεί να βρίσκειται δεμένος στο άκόντιο μισοχαμένος μέσα στο στόμα τού πάνθηρα. Σηκώνει ψηλά τó μαχαίρι.

'Ο κουτός πυγμαίος, τόν βλέπει και τά μαπακία του γυρίζουν σαν σβούρα από τόν

φόβο του.

—Τι κάνεις εκεί, καλέ; τσιρίζει με όλη του τή δύναμη. Έγώ είμαι ο Χούπ! Τό άδερ φάκι σου! Άντε βάλε γυαλιά, κακομοίρη, πριν μου βράλης τ' άντερα!

Μά φυσικά ο Κάλ δεν έχει καμμιά πρόθεσι να μαχαιρώση τόν Χούπ. Κατεβάσει τó μαχαίρι με άσπραπιαί κίνηση και κόβει τά σκοινιά που κρατούν δεμένον τόν Χούπ.

'Ο πυγμαίος σπριγγλίζει καταπρομαγμένος. Νομίζει ότι ο Κάλ τόν χτύπησε με τó μαχαίρι και βάζει τά κλάματα.

— Άμάν!, τσιρίζει γοερά. Μου τήν κάρφωσε ο άτμος! Παιδιά, ένα φελλό γρήγορα να βουλώσουμε τήν τρύπα, γι στί θα χυθή τó αίμα μου!

Μά τó λευκό παιδί τής ζούγκλας δεν έχει τόν καιρό να έσχαληθή με τισ βλακειές τού χαζο-πυγμαίου. Οι Χόνγκο πολειμιστές, βλέποντας ότι άρπάζει σπα άτσάλινα χέρια του τó άκόντιο και τó ξεκαρφώνει με μιá κίνηση από τόν λαιμό τού θηρίου, αρχίζουν να πηδούν μέσα στο λάκκο τού θανάτου, με άγριες ισχές.

'Ο Κάλ άρπάζει τόν Χούπ από τó σβέρκο και τόν σηκώνει ψηλά. Ταυτόχρονα φωνάζει προς τó μέρος τής Μπέλλας και τής Χούλιας:

—Γρήγορα! Προς τήν πορούλα τών πανθήρων!

Τά μάτια τής νέγρας γεμίζουν τρόμο. Άρχίζει να τρέμη και μόνο με τή σκέμη ότι θα

μπή μέσα σ' εκείνη τη φοβερή τρύπα απ' όπου βγαίνουν τ' τερατώδη θηρία.

Η Μπέλλα την σπρώχνει άποφασιστικά μπροστά.

— Γρήγορα, Χούλα!, φωνάζει έπιτακτικά στ' αυτή της. Κάνε ό,τι λέει ο Κάλ! Μόνο έτσι υπάρχει έλπίδα να σωθούμε...

Όριμούν στην πάρτα. Πρώτη ή Χούλα γονατίζει για να περάσει και ώσπου να μπή περνούν αρκετά δευτερόλεπτα γιατί είναι τόσο χοντρή που δεν χωράει.

Στό μεταξύ ο Κάλ τους έχει πετάξει κοντά και τον πυγμαίο. Ο Χούπ δεν έχει δη ότι απ' αυτή την πορτούλα

βγαίνουν οι πάνθηρες και δεν έχει καμιά αντίρρηση να χωθή μέσα. Μά δεν μπορεί φυσικά να τό κάνει προτού περύση ή Χούλα.

— Πάει!, τσιρίζει τρομοκρατημένος. Φρακάραιμε! Καλέ Χούλες! Δεν είναι ανάγκη να περάσετε και οι τρεις μαζί! Μία-μια για να χωρέσετε.

Τή στιγμή αυτή ή νέγρα κα ταφέρνει έπιτέλους και περνάει.

—Μπράβο!, λέει ο πυγμαίος ένθουσιασμένος. Μά όλα έγω θα σας τα λέω, τέλος πάντων!

Η Μπέλλα δεν τόν αφήνει να συνεχίση την φλυαρία του. Του δίνει μια γερή σπρωξιά και τόν πετάει μέσα απ' την

Η σούλα με τόν Χούπ κορφώνεται στό λαιμό του θηρίου.

Τὸ κεφάλι τοῦ Χούπ σφηνώνεται στὸ στόμα τοῦ πάνθηρα

πορτούλα.

— Κύττα εὐγένεια, κορίτσι πιράμα!, μωρμουρίζει ὁ χούπ φουρκισμένος. Ἔτσι σ' εἶπαθε ἢ μαμά σου νὰ φέρνεσαι!

Στὸ μεταξύ, ὁ Κάλ μάχεται ἀπεγνωσμένα νὰ συγκρατήσει τοὺς θηριώδεις Χόγκο. Μὲ τὸ κοντάρι ποὺ κρατᾶει στὰ χέρια του, χτυπάει, ὅπου βρῆ με φοβερὴ μανία καὶ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ πλησιάσουν. Ἐχει ἀκούσει τὸν Γκόθ ποὺ διέταξε νὰ τοὺς πιάσουν ζωντανούς καὶ καταλαβαίνει ὅτι δὲν κινδυνεύει νὰ σκοτωθῆ πάνω στὴ μάχη. Οἱ Χόγκο ποὺ ἔχουν πηδήξει στὸν λάκκο κρατοῦν τὰ ἀκόντιά τους, ἀλλὰ

δὲν τὰ πετοῦν. Προσπαθοῦν μόνο νὰ τὸν χτυπήσουν στὸ κεφάλι μ' αὐτὰ γιὰ νὰ τὸν ρίξουν ἀναίσθητο. Δὲν εἶναι εὐκολο ὅμως νὰ τὸν πλησιάση κανεὶς γιὰ νὰ τὸν χτυπήση.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς Μπάλλιας ποὺ ἔχει μπη μέσα στὴν πορτούλα, πίσω ἀπὸ τὸν Χούπ.

— Ἔλα, Κάλ!

Τὸ γιγαντάσιμο ἀγόρι κἀνει ἕναν κύκλο θανάτου μὲ τὸ ἀκόντιο ποὺ κρατᾶει. Οἱ Χόγκο ὀπισθοχωροῦν διὰ βήματα τραμαγμένοι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πέφτουν κιόλας πάνω στὰ κόκκαλα ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ μετακινούνται σὲ κάθε τους βῆμα

Μέσα σ' αυτή τη σύγχυσι ό Κάλ όρμάει προς την μικρή πορτούλα τών πανθήρων και, πριν κανείς προλάβει να τον κυνηγήσει, χώνεται μέσα.

Ή πόρτα είναι μιá βαρειά πέτρα που τó παιδι τής ζούγκλας τήν τραβάει και τήν κλείνει με μιá κίνησι.

Οί άγριοι πολεμιστές του Γκόθ χύνονται λυσσασμένοι άπεξω και προσπαθούν να τήν ανοίξουν, αλλά δεν τά κφέρνουν γιατί ή βαρειά πέτρα στερειώνεται άπό μέσα μ' ένα μυχλό.

Για μιá στιγμή οί τέσσερις σύντροφοι που έδτω και προσωρινά έχουν άποφύγει τή συλληψι και τόν θάνατο, κυττάζουν τó μέρος εκείνο που τούς έχει ρίξει ή μοίρα. Ένας στενός διάδρομος ανοίγεται μπροστά τους, σκαμμένος μέσα στή γή. Είναι πολύ χαμηλά και μόνο ό Χούπ μπορεί να περάσει όρθιος εκεί μέσα. Όλοι οί άλλοι είναι υποχρεωμένοι να σκύβουν τά κεφάλια τους για να μην τρακάρουν στή όροφή.

— Τι θα κάνωμε τώρα; λέει ή Μπέλλα άνησυχά, κυττάζοντας τόν Κάλ.

Ό αδιόρθωτος Χούπ βρίσκει τήν ευκαιρία να πετάξει πάλι τó δικό του:

— Αν έχω κανείς τράπουλα να παίξουμε ξερή!, λέει θριαμβευτικά.

Ή Χούλα δεν άντέχει. Σηκώνει τή χερούκλα τής και τού δίνει μιá σφαλίára.

Ό χαζο — πυγμαίος τρελλός άπό εύτυχία στριφογυρί-

ζει σάν σβούρα άπό τή σφαλίára.

— Είκοσι στροφές!, ξεφωνίζει ένθουσιασμένος. Νέον ρεκόρ... κλειστόύ στίβου! "Αχ, χρυσές μου Χούλες! Πολύ είχα λαχταρήσει αυτή τή στιγμή!" Αν ισός είχε μασήσει εκείνος ό φαφούτης ό πάνθηρας, ποιός θα μουρίχνε τώρα έμένα τό... δυναμωτικό μου;

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΘΗΡΕΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ παιδι τής ζούγκλας δίνει τó κοντάρι στή Μπέλλα και σφίγγει εκείνος στο χέρι τó μαχαίρι του.

— Έμπρός!, φωνάζει με μιá άποφασιστική ήλιμψι στα μάτια. Άκολουθήστε με και μην άπομακρινάμιστε ό ένας άπό τόν άλλον. Μόλις στρίψουμε στο τέρμα αυτού τού διαδρόμου θα συναντήσουμε τούς πάνθηρες...

Πραγματικά τά βάθη εκείνου τού τρομερού ύπογειου άναπαράζονται άπό φοβερά κύρλιαχτά πανθήρων. Ό Κάλ βαδίζει άφοβος μπροστά. Είναι βέβαιος πως τά θηρία θα βρίσκονται μέσα σε κλουβιά κι' έτσι δεν άνησυχεί ότι μπορεί να τούς έπιτεθούν.

Ή πεντάμορφη Μπέλλα βαδίζει δίπλα του. Δεν φοβάται κι' αυτή καθόλου. Έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη στο άκαταμάχητο παιδι τής ζούγκλας. Όποίο στο πρόσωπό τής είναι ζωγραφισμένη ή άπορία.

— Μά ό Γκόθ είχε πεθάνει

κάτω από τὰ συντρίμμια του ναού Βισιάλ!, λήθει σὲ μιὰ στιγμή στὸν Κάλ. Πῶς εἶναι ζωντανὸς τώρα; Καὶ πῶς δὲν σὲ παραξενεύει κι' ἐσένα αὐτὸ τὸ γεγονός;

— Τὸ ἤξερα πῶς ζοῦσε ὁ Γικόθ!, ἀποκρίνεται ἀφηρημένα τὸ παιδί τῆς Ζούγκλας.

Τώρα ἡ ἔκπληξις τῆς Μπέλλας γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερη.

— Τὸ ἤξερες: μουρμουρίζει. Δὲν ἔλεγεσ κ' ἐσὺ ὅτι εἴχαμε γλυτώσει μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο μιάγο;

Ὁ Κάλ κουνάει παρὰξένα τὸ κεφάλι του.

— Γιὰ τὴν ὥρα ἔχει σημασία νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὰ χέρια του, λέει ξεοά. Ὑστερα ἔρχονται ὅλα τ' ἄλλα...

Ἐχει φτάσει σπὸ στρίψιμο τοῦ διαδρομοῦ. Περονώντας το βρίσκονται σὲ μιὰ ἀπέραντη ὑπόγεια αἴθουσα, πού τὸ ὕψος τῆς ὀροφῆς τῆς περνάει λίγο περισσότερο τὰ ὕψος ἐκείνου τοῦ διαδρομοῦ πού ἔχουν περάσει. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶναι γεμάτη πελώρια σιδερένια κλουβιά. Μόσα σὲ κάθε κλουβὶ βρῖσκεται κι' ἀπὸ ἔμεις μεγάλος πάνθηρας.

Τὰ θηρία οὐρλιάζουν σὰν δαιμονισμένα καὶ πηγασιόερχονται ἀνήσυχια μέσα στὰ κλουβιά τους.

Διὸ ἀγιοιάθρωποι, φύλακες τῶν αἰμοβόρων ζώων πού βρίσκονται ἐκεῖ, δὲν ἔχουν τολμήσει νὰ βγούν ἔξω στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, καθὼς ἀκουσαν τὴ βοή τῆς μάχης μὲ

τοὺς Χόνγκο. Καταλαβαίνουν ὅτι ὁ ἐχθρὸς, ὅποιος καὶ νά-ναι δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μῆπῃ ἐκεῖ μέσα σπὴ φωλιά ἐνὸς ὀλοκλήρου στρατοῦ ἀπὸ ἔξαγριωμένους πάνθηρες.

Τώρα, βλέποντας τοὺς τέσσαρες συντρόφους, ρίχνονται μακριασμένοι καταπάνω τους.

Μὰ ὁ ἀτρόμητος Κάλ καὶ ἡ ἀντάξια συντρόφισσά του δὲν εἶναι ἀπ' αὐτοὺς πού φοβούνται εὐκολα. Ἡ κοπέλλα ζυγιάζει καλὰ στὰ χέρια τῆς τὸ τρομερὸ ἀκόντιο καὶ τὸ ἔξακοντίζει μὲ τρομακτικὴ δύναμι. Τὸ ἀκόντιο διαπερνάει τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας σπὸ στήθος καὶ τὸ σωριάζει νεκρὸ. Ὁ Κάλ ἀρπάζει τὸν δεύτερο ἀνθρωποπάθηρα στὰ ἀτσάλινα χέρια του καὶ τὸν χτυπάει κάτω στὸν χταπόδι, χωρὶς νὰ μεταχειριστῇ τὸ μαχαίρι του, ἀφήνοντάς τον σπὸν τόπο.

Ὁ χάσο-Χούπ φωνάζει ἐνθουσιασμένος:

— Ἀφήστε καὶ κανέναν γιὰ μίενα; Ἴσιε παιδιά, νὰ δείξω στὶς Χούλλες μου ποιὸς εἶμαι ἐγώ!

Στὸ μεταξὺ ὁ Κάλ ἀνακαλύπτει κάποι μακρὸν καὶ χοντρὰ ξύλα πού ἔχουν οἱ ἀνθρωποπάθηρες γιὰ νὰ καθοδηγοῦν τὰ θηρία πρὸς τὸ διάδρομο πού ὀδηγεῖ σ' ἐκείνον τὸν ἀπαίσιο λαϊκὸ τοῦ θανάτου.

— Πάρτε ἀπὸ ἕνα!, φωνάζει στοὺς συντρόφους του. Θὰ βγάλουμε ὅλα τὰ θηρία ἀπὸ τὰ κλουβιά τους καὶ θὰ τὰ ἀφήσουμε νὰ ξεχυθῶν ἔξω στὴν πλατεία! Εἶναι κομμιά τριανταριά πάνθηρες. Ἀσφα-

λώς οι έχθροι μας θα τρομοκρατηθούν και θα σκορπίσουν. Πολύ εύκολότερα θα ξεφύγουμε όταν δεν είναι συγκεντρωμένοι όλοι μαζί για να μάζα κυνηγήσουν!...

— Παναγίτσα μου! στριγγίλξει η Χούλα και τα μάτια της γυαλίζουν από τον φόβο, σαν άναμμένα κάρβουνα. "Αν θγάλετε έξω αυτά τα άγρια θηρία, εγώ θα λιποθυμήσω!"

— "Απαγορεύονται οι λιποθυμίες εν ώρα μάχης!", πιριρίζει ο χαζο - Χούπ αυστηρά. "Ελάτε να σας δείξω πώς θα γίνη ή δουλειά! Στο χωριό μου έβουκα κατσίκια!"

Μ' αυτά τα λόγια τρέχει κιάλας κι' είναι έτοιμος να άνοίξη τη σιδερένια πόρτα ενός κλουβιού, αλλά ο Κάλ μ' ένα πήδημα φτάνει κοντά του και του άρπάζει το χέρι.

— Χούπ!, φωνάζει με θυμό. "Άφησε τις άνοησίες άν

Έτοιμάζεται ν' άμυνθί έναντίον των μαύρων...

θές να γλυτώσης τη ζωή σου!"

— Καί πώς δέ θέλω!, διαμαρτύρεται ο πυγμαίος. "Άλλά δέν κάνω άνοησίες. Κάνω μονάχα αυτό που είπες τζαναμπέτη!"

— "Άκου τι θα κάνης!, του λέει ο Κάλ με καταπληκτική ύπομονη. Βλέπεις εκεί την πόρτα της έξόδου που έχει αυτή η αίθουσα;

— "Ολόκληρη πόρτα και να μη τη βλέπω; τσιριρίζει ο χαζο-Χούπ γουρλώνοντας τα μάτια του.

— "Ωραία. Λοιπόν, όπως βλέπεις εργάζεται με τέτοιο κρότο, ώστε να άνοιγη όταν τραβάς εκείνο το σχοινί και φεύγει ή μπάρα που την κρατάει κλειστή από μέσα.

— Φέξε μου και γλύστησα! τσιριρίζει ο πυγμαίος κουνώντας την κεφαλα του. Πές μου: «τραβάμε το σχοινί κι' άνοίγει ή πόρτα!» "Όλα τ' άλλα είναι για μένα κινέζικα! Λοιπόν; Θέλεις να πάω να το τραβήξω;

— "Όχι ακόμα, λέει ο Κάλ. Τάξε και σκαρφάλωσε εκεί πάνω στα κάγκελα του κλουβιού, όσο πιο ψηλά μπορείς.

— Δέν μπορώ στα ψηλά!, ζαλίζομαι!, λέει ο Χούπ μου τραμμένος.

— Χούπ, άφησε τις άνοησίες τέλος πάντων!, διατάζει ο Κάλ αυστηρά. Πρέπει να κάμωμε γρήγορα για να αίφνιδιάσουμε τους Χόυγκο. Διαφορετικά θα χάσουμε τη ζωή μας!"

— Τέτοιος κουφιοκεφαλάκης που είσαι έσύ, μπορείς

νά χάσις και τὸ παντελόνι σου! τσιριρίζει ὁ ἀδιόρθωτος πυγμαίος νευριασμένος. Ἐγὼ δὲν ξάνω τίποτα!

Ὁ Κάλ βλέπει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν πυγμαῖο. Τὸν ἀρπάζει λοιπὸν στὰ στιβαρά του χέρια και τρέχει ὑπὸ τελευταῖο κλουβὶ πού εἶναι μπροστὰ στὴν πόρτα. Σηκώνει τὸν Χούπ ψηλά μέχρι τὴν ἀροφή και τοῦ λέει:

— Κρατήσου ἀπὸ τὰ κάγκελα και πρόσεξε μὴν πέσις, γιατί ἐδῶ ἀπὸ κάτω θὰ μαζευτοῦν σὲ λίγο ἄλλοι οἱ πάνθηρες!

— Πού τὸ ξέρεις; Προφήτης εἶσαι; ρωτᾷ με ἀπορία ὁ Χούπ.

— Καὶ όταν θὰ μαζευτοῦν, συμεχίξει ὁ Κάλ ἀνυπόμονοι, μόλις σοῦ πᾶ νὰ τραβήξης τὸ σκοινὶ γὰρ ν' ἀνοίξη ἡ πόρτα και νὰ φύγουν τὰ θηρία. Κατάλαβες;

— Ὅχι!, λέει ὁ πυγμαῖος ἠλίθιοι.

Ὁ Κάλ τραβάει τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Μὰ πρέπει νὰ ἐπιμείνῃ, γιατί μόνο ὁ Χούπ μπορεῖ νὰ κάνει ἐκείνη τὴ δουλειά. Ἡ Χούλα εἶναι θαρειαὶ και δυσκίνητη και δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ γιὰ πολὺ σκαρφαλωμένη πάνω στὰ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ. Ἡ Μπέλλα κι' ἐκεῖνος πρέπει νὰ ἰβγάσουν τοὺς πάνθηρες ἀπὸ τὰ κλουβιά τους πού εἶναι ἡ δυσκολώτερη δουλειά και ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη.

— Βρὲ χαζέ, τοῦ λέει τοῦ πυγμαῖου νευριασμένος, τί εἶναι αὐτὸ πού δὲν κατάλαβες;

Ἡ Μπέλλα ἐκσφενδονίζει μὲ δύναμη και τέχνη τὸ κόνταρι.

— Ἀφοῦ θὰ κάνετε ὅσον κόπο γιὰ νὰ μαζέψετε τοὺς πάνθηρες ἐδῶ πέρα, γιατί ἐγὼ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα και μᾶς ξεφύγουνε; τσιριρίζει ὁ πυγμαῖος μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια του.

— Γιατί πρέπει νὰ βγούν ἔξω νὰ τραμάξουν τοὺς Χόνγκο και νὰ τοὺς κάνουν νὰ διαλυθούν! Καὶ μόνο όταν βγούν ἄλλοι μαζί μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό. Ἄν βγούν ἕνας -ἕνας ὅπως θὰ τοὺς ἐλευθερώσουμε ἀπὸ τὰ κλουβιά, θὰ βλέπουν τὸ πλῆθος τῶν ἀγρίων και θὰ πρέχουν φοβισμένοι πρὸς τὴ ζούγκλα.

— Ἄντε, μὲ κατάφερες!, μουρμουρίζει ὁ Χούπ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Σαχλαμάρα εἶναι, ἀλλὰ τέλος πάντων!

— Σπρίξου καλά!, τοῦ ξαναλέει ὁ Κάλ ἀνήσυχος. Καὶ κράτα και τὸ σκοινί. Κῦτ

τα μὴ φοβηθῆς κι' ἔρθης κά-
τω!

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; τσιρί-
ζει ὁ Χούπ προσβεβλημένος.
Καὶ δὲν κλείνω τὰ μάτια μου
νὰ μὴ τὰ βλέπω τὰ θηοῖα. Κι'
ἅμα μουγγρίζουμε πολὺ δυνα-
τα, θὰ λέω ὅτι τὰγα τραγου-
δάει ἡ μάνα μου πού ἔχει φω-
νὴ μπιτάσια!

Ο ΧΟΥΠ ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΩΝΕΙ

Ο ΚΑΛ πρέχει κοντὰ στὶς
δυὸ γυναῖκες. Ἡ Χού-
λα κραταίει κι' ἐκείνη
ἔνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μακρὰ εὐ-
λα στὰ χέρια της, ἀλλὰ μένει
πίσω-πίσω, γιατί δὲν ἀντέχει
στὴ θῆα τῶν τρομερῶν θηριῶν.

Ὁ λευκὸ παιδί τῆς ζούγ-
κλας μαζί μὲ τὴν ἀτρόμητη
συντροφίσιδά του ἀρνίζουν ν'
ἀνοιγοῦν τὰ κλουβιά τῶν παν-
θηρῶν καὶ μὲ τὰ κούτσουρα
πού κρατοῦν τὰ διώχνουν
πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας.

Τὰ θηρία οὐρλιάζουν ἀπαί-
σια. Προαισθάνονται ὅμως ὅ-
τι θὰ τὰ ἐλευθερώσουν, γιατί
γνωρίζουν πολὺ καλά τὴν πόρ-
τα ἀπὸ τὴν ὁποῖα τὰ ἔχουν
ρίξει. Ὁ ἔκεινα τὰ κλουβιά.
Ἐξ ἄλλου κάθε φορὰ πού οἱ
κύριοί τους τὰ ἔβγαζαν ἀπὸ
τὰ κλουβιά τους, ἦταν γιὰ νὰ
γευματίσουν κι' ἔτσι καὶ τώ-
ρα δὲν διαμαρτύρονται.

— Εἴμαιστε τυχεροὶ πού δὲν
ἀφηνιάζουν! μουρμουρίζει ὁ
Κάλ στὴν Μπέλλα, γιατί τό-
τε ἀλλοίμονό μας!...

Κάνουν γρήγορα γιατί ὁ
σο τὰ θηρία μαζεύονται, τόσο
ὁ κίνδυνος μεγαλώνει,

Ὁ χαζο-Χούπ, πού κάτω ἀ-
πὸ τὰ πόδια του ἔχουν μαζευ-
τῆ καιμιά εἰκοσαριά ἀπὸ τὰ
πελώρια αὐτὰ αἰλουροειδῆ, ἔ-
χει ἀρχίσει νὰ τρέμη ὀλόκλη-
ρος ἀπὸ τὸ φόβο του. Δυὸ -
τρεῖς πάνθηρες τὸν παίρνουν
εἶδησι κι' ἀρχίζουν νὰ πηδοῦν
ἀγριεμένοι πρὸς τὸ μέρος του,
προσπαθώντας νὰ ἀρπάξουν
τὰ πόδια του.

— Ξίτ, καλέ!, στριγγλίζει
ὁ Χούπ κατατρομαγμένος. Ἄ
πὸ ἔξω σὰς ἔχαμε στρωμένο
τραπέζι! Ἐμένα θὰ φάτε πού
δὲν φτάνω οὔτε γιὰ μεζές;

Στὸ μεταξὺ ὁ Κάλ μὲ τὴ
Μπέλλα ἀνοιγοῦν πιά τὰ τε-
λευταία κλουβιά.

— Στάσου, δὲν τὰ μετρή-
σαμε ἂν εἶναι σωστά! λέει ὁ
ἀνεκδιήγητος πυγμαῖος. Βάλ'
τα ἱμῖα σπιγμῆ νὰ κάψουν στὴ
γραμμῆ!

— Χούπ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ
Θεοῦ! Ἄνοιξε τὴν πάρτα!,
φωνάζει ἡ Μπέλλα μὲ ἀτελιπι-
σία.

— Βεβαιωθήκατε ὅμως πῶς
τὰ ἂν εἶναι καλά κλεισμένη
ἡ ἄλλη ἀπὸ πίσω, γιὰ νὰ μὴ
σημματισθῆ ἰεῦμα; τσιρίζει
ὁ χαζο-πυγμαῖος.

Ὁ Κάλ καταλαβαίνει ὅτι
δὲν πράκειται νὰ καταφέρουν
να συμενοηθοῦν μὲ τὸν ἡλί-
θιο σύντροφό τους. Ὁραμαί-
ε τὰς στὴν ὄροφή μὲ ἕνα τίνα-
γμα τῶν ἀτσάλεινων χεριῶν
του, ἀρχίζει νὰ ταξιδεύῃ ἕκασ-
τως μὲ μεγάλη ταχύτητα
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χούπ. Σὲ
τρία δευτερόλεπτα τὸν ἔχει
φθάσει. Καὶ τότε ὁ κωμικο-

πραγμικός πνευμαίος γυρίζει και τόν βλέπει πλάι του.

— Άσα!, τσιρίζει μισοπεθομένος από τὸ φόβο του. Μπαί! Έσύ ἤσου, καλέ και με πρόμαξες; Τί κατάλαβες τώρα με τὴν ἐξυπνάδα σου; Ὅριστε! Μοῦ ξεφυγε τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὰ χέρια!

Ὁ Κὰλ μαρμαρώνει ἀπὸ τὴ φρίκη γιατί πραγματικά ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ χαζο-Χούπ ἔχει ἀφήσει τὸ σκοινὶ πού θὰ ἀνοιγε τὴν πόρτα καὶ τοῦ γλυστήρησι ἀπὸ τὰ χέρια!

Τώρα βρίσκονται φυλακισμένοι μέσα στὴν φοβερὴ ὑπογεια αἴθουσα, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα πού θὰ ἐλευθερώσει τοὺς πάνθηρες. Καὶ τὰ ἀπαισιᾶ θηρία ἀπὸ στιγμή ἰσὲ στιγμή ἀγριεύουν περισσότερο καὶ οὐρλιάζουν μανιασμένα ἀνὰ νύκτωντας μιὰ διέξοδο..

ΟΙ ΠΑΝΘΗΡΕΣ ΕΞΟΡΜΟΥΝ

ΜΑ Η ΤΥΧΗ βοηθᾷ αὐτὴ τὴ φορά τοὺς τέσσαρις φυλακισμένους πού διατρέχουν τρομακτικὸν κίνδυνον θανάτου.

Ὁ ἴδιος ὁ ἀπαίσιος ἐχθρὸς τους, ὁ Γκόθ, τοὺς σώζει, χωρὶς φυσικά νὰ τὸ ξέρη. Βλέπονταις ὅτι οἱ ἄντρες του δὲν μποροῦν νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα πού βρίσκεται στὸν βυθὸ τοῦ λάκκου καὶ πού τὸν κλείνει ἡ βαρειά πέτρα, τοὺς φωτίζει καὶ τοὺς ὀδηγεῖ στὴ πῖσω μεριά τῆς πλατείας, κάπου ἀνάμεσα στὰ δέντρα, πού ξέρει πὼς εἶναι ἡ δευτέρη πόρ-

τα ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἀγριάνθρωποι κατεβάζουν τοὺς πάνθηρες πού συλλαμβάνουν.

Ἐκεῖ ἀφοῦ τοὺς βάζει νὰ περαταχθοῦν γύρω- γύρω με τὰ κοντάρια τους, γιὰ νὰ μὴν κεταφέρη κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του καὶ τοῦ ξεφύγη, δίνει διαταγὴ ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα.

Οἱ Χόνγκο προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀνοίξουν, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρουν γιατί εἶναι ἀμπαραωμένη ἀπὸ μέσα.

Ὡστόσο οἱ φυλακισμένοι με τὴ φασαρία πού κάνουν οἱ πάνθηρες, δὲν ἀντιλαμβάνονται πὼς κάποιος προσπάθησε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τους.

Ὁ Γκόθ διατάζει τότε νὰ φέρουν ἕναν μεγάλο κορμὸ δέντρο.

Στὴ στιγμὴ, ὅλοι οἱ πολεμιστὲς του μαζί πάνε καὶ φέρουν ἕναν τεράστιο κορμὸ τὸν στήνουν ἐπάνω στὴν κλεστὴ πόρτα καὶ χτυπάνε με φόρα. Τὴν πρώτη φορά ἡ πόρτα ἀντάχει στὸ χτύπημα καὶ δὲν ὑποχωρεῖ. Μόνο πού μέσα στὴ φασαρία ἀκούγεται ἡ τσιριχτὴ φωνὴ τοῦ χαζο-Χούπ πού ξεφωνίζει:

— Δὲν δεχόμεθα ἐπισκέψεις μόνο τὴν Τετάρτη τὸ ἀπόγευμα!

Ὁ Γκόθ φρενιάζει.

— Πιὸ δυνατό!, οὐρλιάζει λυσσασμένος.

Οἱ πολεμιστὲς του παίρνουν φόρα. Πέφτουν με ὄλη τους τὴ δύναμι πᾶνω στὴν κλειστὴ πόρτα. Ὁ κορμὸς τῆς τσακίζει καὶ σπᾷ τὴν ἀμπά

ρα πού τή συγκρατεί. "Ολόκληρη ή πόρτα βουλιάζει μέσα.

Οί επίδραμείς με την όρμη τουσ πέφτουν επάνω στα άνα, χτά στόματα των πανθήρων.

"Ενα φοβερό μακελλειό άρχίζει τότε. Τρομερά ούρλιαχτά των αίμοδόρων θηρίων άνοικατεύονται με τίς ξέφρενες κραυγές τρώμου και τά ξεφωνητά πόνου των μαύρων πολεμιστών.

Οί Χόνγικο άρχίζουν να τρέχουν σαν τρελλοί και να σκορπίζουν έδώ κι' εκεί, ενώ οί μανιασμένοι πάνθηρες τουσ κυνηγούν και όσους φτάνουν τουσ ξεσχιίζουν μέσα σε μία στιγμή με τά προμακτικά νύχια τουσ.

Ούτε κι' αυτόσ ό Γκόθ δέν έχει τό κουράγιο να συγκρα-

Οί πάνθηρες προσπαθούν να φθάσουν τον χαζοπυγμαίο.

Με ένα κορμό προσπαθούν ν' άνοίξουν την πόρτα.

τήση τουσ πολεμιστές του. Τά μάτια του γεμίζουν τρελλό τρώμο μπροστά στην έπέλασι των έξαφρωμένων θηρίων. Τό βάζει στα πόδια μ' ένα φοβερό μουγγρητό μίσους και εξαφανίζεται μέσα στα δέντρα...

Παρινά λίγη ώρα.

Πρώτος ό Κάλ, τό λευκό παιδι τής ζούγκλας, κάνει την εμφάνισι του στο άνοιγμα τής πόρτας του κολασμένου υπογείου. Κυττάζει δεξιά και άριστερα. Από τουσ Χόνγικο που άπέμειναν ζωντανοί δέν υπάρχει ούτε ίχνος εκεί γύρω. Μόνο μερικοί πάνθηρες μένουν ακάμα και άποτελειώνουν λαίμαργα τό άπαίσιο γεύμα τουσ —τουσ νεκρούς άγρίους που είναι ξαπλωμένοι έδώ κι' εκεί στην πλατεία.

Ὁ Κάιλ ξέρει, ὅτι καὶ νὰ βγοῦν τώρα, δὲν κινδυνεύουν. Τὰ σαρκοβόρα θηρία καὶ νὰ τοὺς δοῦν, δὲν πρόκειται νὰ ἀφήσουν τὸ ἔτοιμο γεῦμα τους γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσουν.

Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων του ποὺ βρίσκονται πίσω του καὶ περιμένουν.

— Ἐλάτε!, τοὺς φωνάζει. Πρέπει νὰ φύγουμε τώρα γιὰ τὴν ὑπάρχει κίνδυνος ὅταν φύγουν ὅλα τὰ θηρία νὰ γυρίσουν οἱ ἀνθρωποπάνθηρες στὸ χωριό τους.

— Δικό τους εἶναι τὸ χωριό! Γιατὶ νὰ μὴ γυρίσουνε; Ἄλλοι παραξενεμένοι οἱ ἀδιόρθοι τοῦ Χούπ.

Ὡστόσο ὁ Κάιλ μὲ τὸ μαχαίρι ἔτοιμο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο βγαίνει καὶ προχωρεῖ ἐν πρῶτον. Ἡ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα πάνε πίσω του καὶ ὁ πυ-

Ἡ παρακάθα κίβει πρόθυμα μὲ τὸ ράμφος της τὰ φρούτα.

γμαῖος κλείνει τὴν οὐρά. Τὴν ἴδια στιγμή πέφτει οὐρανοκατέβατη πάνω στὸ ψηλὸ καπέλλο του ἡ παραδαλὴ του καρρακάθα, ποὺ τόση ὥρα περίμενε νὰ βγῆ ὁ κύριός της ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ.

— Βρέ! Καλῶς τὴν!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος μὲ εὐχάριστη ἐκπληξι. Κλειστήκαμε ἐμεῖς στὸ μπουντρούμι καὶ βρῆκες εὐκαιρία ν' ἀλητέψης τοῦ λόγου σου, ἔ; Μήπως ἔφαγες κανένα σκουληκι, μωρή, ὅπως δὲν μὲ εἶχες νὰ σὲ προσέχω, καὶ πάθεις τίποτε κοιλιακά;

Ἡ καρρακάθα κινεῖται ἰστριγγά, εὐχαριστημένη ποὺ γλύτωσε ὁ ἀφεντικός της.

— Ἄντε, σὲ πιστεύω!, τῆς λέει ὁ πυγμαῖος μεγαλόκαρδα. Ἄν καὶ αὐτὸ θὰ φανῆ μόνο του!...

Οἱ πάνθηρες χύνονται ἐξαγριωμένοι καταπάνω τους...

ΤΟ... ΣΚΟΥΛΗΚΙ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ήρωές μας προχωρούν με γρήγορο βήμα μέσα στην ζούγκλα, για να απομακρυνθούν όσο μπορούν από την επικίνδυνη περιοχή που υπάρχει ακόμα κίνδυνος από τους ανθρωποπότάνθηρες ή από τους Χόνγκο.

Κατά το απόγευμα πιά που έχουν περπατήσει δλόκληρα χιλιόμετρα, σταματούν. Έχουν φτάσει στους πρόποδες ενός βραχώδους βουνού που υψώνεται ανάμεσα στην άπειρη εκείνη ζούγκλα. Κάθονται εκεί στη ρίζα των βράχων για να ξεκουραστούν.

Το λευκό παιδί της ζούγκλας από την ώρα της τρομερής πάλης με τους πάνθηρες δεν έχει σταθή ούτε μία στιγμή να ανασάνη και παρά την τεράστια άντοχή του είναι πεθαμένο στην κούραση. Σωριάζεται λοιπόν πάνω σε μια πέτρα και η Μπέλλα πηγαίνει κοντά του.

Η Χούλα προτιμάει να καθίση στη ρίζα ενός φουντωτού δέντρου και να άκουμπήση στον κορμό του την πλάτη της.

Ο Χούπ πάει και στέκεται κοντά της και την κυττάζει μοναμένος από την ...όμορφιά της.

—Τι κάθεται και χαζεύεις, κολέ; του λέει η νέγρα θυμωμένη. Δεν καταλαβαίνεις ότι έχω ξελιγωθή της πείνας — με το μπαρδόν κιάλας;

— "Αχ, Χουλήτσες μου!,

κάνει ο κακομοίρης ο Χούπ. Δεν με βαστούν πιά τα πόδια ράκια μου! Να μην ξεκουραστώ πρώτα λιγάκι;

—"Έ, κάτσε λοιπόν και μη στέκεσαι και με κυττάξεις χάσκοντας!, φωνάζει νευριασμένη η νέγρα και σηκώνοντας τη χερούκλα της φιλοδοξεί τον άδύορθωτο πυγμαίο με μια από τις συνηθισμένες της σβουριχτές καρπαζιές.

Ο χαζο-Χούπ έρχεται κάτω σωρο-κουδάρη και τα ματάκια του λάμπουν από ένθουσιασμό.

— "Ααααχ! Ξεκουράστηκα!, τσιόζει θοισιμβευτικά Μωσέ αυτή δεν είναι σφαιλιάρα! Είναι δόλσαμο!

Πετιέται έπάνω.

— Λοιπόν, Χούλις μου; ρωτάει φουριόζος. Τι φρούτα προτιμάει να σάς συνάξω; Μπανάνες, καρύδες, ανανάδες δομάσκηνα...

— "Ό,τι νάναι κοκορόμυαλε!, του λέει η Χούλα με πρυφερότητα. Δεν άκουσες που σου είπα ότι πεθαίνω της πείνας;

Ο Χούπ εξαφανίζεται μέσα στη ζούγκλα χοροπηδώντας κι' από πάνω του φτερουγίζει η παρδαλή καρκακάξα κováζοντας.

— Μωρή Μανταλένα!, της λέει ο Χούπ όταν απομακρυνονται λιγάκι. Ξέρεις τί θα κάνης τώρα για να μη σκαρφάλωνω πάνω στα δέντρα! "Έλα γειά σου!

Πραγματικά, το τετραπέρατο, γυμνασμένο πουλί, ξέρει πολύ καλά τί πρέπει να κάνει

για να βοηθήσει το αφεντικό της. Φτερουγίζει ανάμεσα στις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων και βπου! θλιέπει φρούτο, τρέχει και με μια ραμφιά του κόβει το κοτσάνι! Έτσι τα φρούτα αρχίζουν να πέφτουν, έτοιμα πραγματική βροχή δίπλα στον πυγμαίο, που δεν έχει παρὰ ν' ανοίγη τα χέρια του για να να μαζεύη. Έτσι, μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας, έχει γεμίσει μια άγκαλιά ως εκεί πάνω και την τρέχει στην άγαπημένη του.

Η Χούλα γουρλώνει τα μάτια της με θαύμασιμό μπροστά σ' εκείνο το θαύμα που έχει πετύχει ο χαζός πυγμαίος. Δεν μπορεί να βάλη με το νου της πώς είναι δυνατόν μέσα σε τόσο λίγη ώρα ο Χούπ να μάζεψε τόσα πολλά λαχταριστά φρούτα.

— Άχ, Χουπάκο μου! ξεφωνίζει κατασυγκινημένη. Κου βολητή μου! Είσαι ο καλύτερος άντρας που υπάρχει στον κόσμο!

Τὸν τρελλο-Χούπ τὸν πιάνουν οἱ ζήλειες του.

— Καὶ πού τὸ ξέρεις; τῆς φωνάζει με θυμό. Τους γνωρίζεις μήπως όλους τους άλλους;

— Όχι, καλέ!, λέει ἡ Χούλα προσβεβλημένη. Ἄπλως φαντάζομαι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἄλλος πιὸ καλὸς ἀπὸ σέναν!

— Ἐτσι πάει κι' ἔρχεται! μουρμουρίζει ὁ Χούπ ἱκανοποιημένος. Πάω γιὰ τὸ δεύτερο φάρτωμα!

Ὁ πυγμαίος χώνεται και

πάλι μέσα σπὴ Ζούγκλα. Ἡ Μανταλένα φτερουγίζει πάντα κοντά του και ἀρχίζει πάλι τὴ δουλειά της. Σὲ ἄλλα πέντε λεπτά ἡ ἀγκαλιά τοῦ Χούπ εἶναι γεμάτη ξανά με λαχταριστά φρούτα και ἡ Μανταλένα ἔρχεται και ἀράζει θριαμβευτικά στὴν κορυφή τους.

Ὁ Χούπ ἐπιστρέφει ἔτσι γιὰ δεύτερη φορά γεμάτος φρούτα και εὐτυχία, κοντά στὴ Χούλα του. Μά, καθὼς πλησιάζει, ἡ καρκαξία του ἀρχίζει νὰ κρώξη ἀνήσυχη και νὰ χοροπηδάει τραυμαγμένη ἐπὶ πᾶνω σ' ἓνα μεγάλο μῆλο πού βρίσκεται στὴν κορυφή του.

Ὁ Χούπ γυρίζει και τὴν κυττάζει παραξενεμένος.

— Τί ἔπαθες, μωρὴ Μανταλένα; ρωτάει με γουρλωμένα μάτι. Μυῖνα σὲ τσιμπήσε;

Τὸ πουλὶ κρώξει ἀκόμα δυνατώτερα. Ὁ πυγμαίος σηκώνει τοὺς ἄμους του.

— Δὲν βαρύνεσαι!, λέει χασκογελώντας. Εἶναι φαίνεται ἡ ἄρα πού σὲ πιάνει! Θὰ σοῦ περάσει!

Και γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Χούλας γιὰ νὰ ἀκουμπήσει τὰ φρούτα στὰ πόδια της μαζί με τ' ἄλλα. Τὴν ἴδια σπὴ γιμὴ ὅμως κοκκαλώνει κι' ἓνα τσιριχτὸ φόβου βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου πού ἀκουμπάει τὴν πλάτη της ἡ Χούλα, ἔχει τυλιχτὴ ἓνα πελώριο φίδι και πλησιάζει σιγά-σιγά ἀπειλητικά τὸ κεφάλι τῆς νέγρας, πού αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι πολὺ ἀφηρημένη νὰ καταδροχθίξη ἓνα μεγάλο

μήλο. Το τρομερό έρπετο έχει θγαλωμένη τή διχάλωτη γλώσσα του και έτοιμάζεται να δαγκώσει τήν άνύποπτη Χούλα.

—“Α, τή παλιολωποδύτικο, στριγγλίζει ό χαζο-Χούπ με θυμό. Καλέ Χούλες! Προσέξτε! Ένα πολύ μεγάλο σκουλήκι, θά σάς άρπάξει τή...μήλο!

Η μέγαρα γυρίζει άπότομια τρομαγμένη, τήν ίδια στιγμή που τή φίδι τινάξεται για να δαγκώσει. Η κίνηση αυτή τής σώζει τή ζωή, γιατί τή φοβερό στόμα του έρπετου αντί να βρή τή μεγάλο μήλο τής, βρίσκει τή μεγάλο μήλο που κρατάει ή Χούλα στά χέρια τής. Τή φρούτο σφηνώνεται ανάμεσα στις δυό μασέλες του και είμαι τόσο μεγάλο που τή φίδι δέν μπορεί να ξαναοίξει τή στόμα του και μένει με τή μή-

Με τήν άγκαλιά γεμάτη πλησιάζει τήν χοντρή Χούλα.

Χούπ, ό κωμικός πυγμαίος.

λο καιφωμένο μέσα σ' αυτό!

Τρομαγμένο και τή ίδιο τή φίδι τώρα άπό τή πάθημά του πέφτει στη γή και εξαφανίζεται έρποντας γρήγορα ανάμεσα στά χάρτα.

Η κομημένη ή Χούλα που κόνταμε να σπάσει ή χολή τής βάζει τή κλάματα.

— Σάς τόπα πώς θά τή βουτήξει!, τσιρίζει ό χαζο-πυγμαίος χασκογελώντας. Έλα, δέν χάθηκε κι' ό κόσμος τώρα για ένα μήλο! “Ας φαη και τή σκουληκάκι!

Ο ΒΑΛΛ
ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ που κάθεται ό Κάλ με τήν Μπέλλα συμβαίνει κάτι τρομερό:

Πάνω στήν κορυφή του πυνύψηλου βράχου κάτω άπό τόν όποιον κάβεται τή λευκό παι-

δι της ζούγκλας μαζί με την συντροφισσά του, σκαρφαλώνει ύπουλα και χωρίς τόν παραιμικό θόρυβο, μιά άποτρόπαια σκιά.

Είναι ο άπαισιος μάγος, ο Γκόθ! Ο φοβερός έχθρος του Κάλ και της Μπέλλας, που ή μανία της εκδικήσεως έχει φωλιάσει μέσα στη μαύρη ψυχή του πιο δυνατή από κάθε άλλο αίσθημα.

Πώς δρέθηκε όμως εκεί αυτή τη στιγμή ή έφισαλτικός μάγος;

Ο Γκόθ, όταν χάθηκε τρέχοντας προς την ζούγκλα την ώρα που έξορμούσαν οι πάνθηρες, δέν πήγε πολύ μακριά. Σκέφθηκε πως αν έχανε τα ίχνη του λευκού άγοριού και των συντρόφων του, δέν θα τους ξανάβρισκε. ποτέ. Και ή μίσος του για τον λευκό κυρίαρχο της ζούγκλας

‘Ο τρομερός Γκόθ πετάει τή κομμάτι του έναντίον τού Κάλ...

Χούλα, ή χοντρή νέγρα.

στάθηκε μεγαλύτερο από τή φόβο του για τους αίμοβόρους πάνθηρες. Σκαρφώλωσε σ’ ένα δέντρο και περιμένε κρυμμένος μέσα στην πυκνή φυλλωσιά του. Όταν σε σε λίγο τή παιδιά βγήκαν από τή φυλακή τους, τούς άκολουθήσε από μακριά, τρίζοντας τή δόντια του από μανία. Τώρα ήταν μόνος του. Δέν είχε τούς πολεμιστές κοντά του και ήξερε πως έπρεπε να προσέχη πολύ, γιατί τή άπρόμητο λευκό παιδί ήταν ικανό να τόν συντρίψει αν τόν έβλεπε.

Τους άκολουθήσε σε όλη τή μακρινή πορεία τους ώς τή στιγμή που σταμάτησαν. Τότε, βλέποντας πως ή Κάλ με τή Μπέλλα είχαν καθήσει κάτω από έναν πανύψηλο θράγχο στη ρίζα του βουνού, προχώ-

ρησε άθέατος. Έφθασε άπό τ' έ πίσω μέρος τών θρόνων και άρχισε νά σκαρφαλώνη ά θόρυθα σαν γάπα. Καμμιά φερρά έφθασε στην κορυφή. Κύτταξε τ' ά δυό παιδιά που άτεκαν κάτω άπό τ' ά πόδια του και τ' ά μάτια του έλαμψαν άγρια. Τό χέρι του σφίχτηκε μανιασμένα πάνω στο κοντάρι που κρατούσε.

Ύψώνει τ' ά μάτια του πρός τόν ούρανό.

— Αύτή τή φορά δέν θά μου ξεφύγη, λευκό παιδί!, μουρμουρίζει και ή φιδίσια φωνή του τρέμει άπό τό μίσος. Τό τέλος σου έφτάσε και δέν θά περιμένω άπως και τίς

άλλες φορές που την έπαθα. Θά πεθάνης αύτή τή στιγμή άπό τ' ά χέρια μου! Έπί τέλους, ό Βάσαλ έκδικείται!..

Μ' αύτά τ' ά λόγια σηκώνει τό έγκληματικό χέρι του τό έπιλισμένο με τό τρομερό άκόντιο και σημαδεύει τόν Κάλ που κάθεται έντελώς άνύποπτος άπό κάτω του.

Γιά τόν φρικτό μάγο, που είναι έξασκημένος όσο κανένας άλλος στην τέχνη του άκοντισμού μέσα στη ζούγκλα δέν υπάρχει καμμιά έλπίδα νά άποτύχη στο σημάδι του.. Αύτή τή φορά ό Κάλ, ό κύριος τής ζούγκλας, είναι όριστι κά καταδικασμένος...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Άποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας, τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας (Λέσκα 22, Ὀπάγειον, Ἀθήναι), καὶ στὰ ἐξῆς καταστήματα:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κατάστημα Ἀθαν. Τουφεξή, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου (γωνία), ἔναντι τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Τηλ.: 42-966.

ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ: Βιβλιοπωλεῖον Χαράλ. Δημητριάδου, ὁδὸς Παντελεήμονος 30.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παναγ. Χρηστάρα, πλατεῖα Ἀγ. Νικολάου.

ΠΛΑΚΑ: Καπνοπωλεῖον Ἰωάν. Δημητριάδου, ὁδὸς Ἀδριανῶ καὶ Θέσπιδος γωνία.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ (Ἀττικῆς): Βιβλιοπωλεῖον Βασ. Αἰγερῖνου, ὁδὸς Ἀγίων Ἀναργύρων 8.

ΜΟΣΧΑΤΟΝ: Κατάστημα Γεώργ. Γενίτσαρη, ὁδὸς Χρυσοστόμου Σμύρνης 22.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Βιβλιοπωλεῖον ὁ «ΦΑΡΟΣ».

ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ: Κατάστημα Γρηγ. Μπογράκου, Σπύρου Πάτη 117.

ΔΑΦΝΗ: Περίπτερον Μιχαὴλ Ραπτοπούλου, Βουλιαγμένης 160, τηλ. 91-484.

ΚΟΡΩΠΙ: Περίπτερον Παντελῆ Σιδέρη.

ΑΡΓΟΣ: Πρακτορεῖον ἐφημερίδων, χαρτοπωλεῖον, Ἐθνικὸν Λαχεῖον, Θεοφάνη Παυλοπούλου, τηλ. 2-82.

ΑΜΦΙΑΛΗ Πειραιῶς: βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἀνδρέα Δημητριάδου, ὁδὸς Π. Τσαλδάρη καὶ Νισύρου 2.

ΚΟΛΩΝΑΚΙ: Κατάστημα Εὐαγγέλου Βογιατζῆ, ὁδὸς Καφάλη 10.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Θ. Πίσσα. Ξενοφῶντος 67.

ΚΥΨΕΛΗ: Βιβλιοχαρτοπωλ. Χ. Κοσμάτου, Πυθείας 33.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Λιαναρῖδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΡΟΔΟΣ: Κατάστ. Δικαίας Καντζηκάκη, Σωκράτους 1

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Παπαδογιάννη, Κεντρικὴ Πλατεῖα.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Νίκου Ποπαχρήστου, Ἀγ. Νικολάου 16.

ΝΙΣΥΡΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Παναγ. Διακοβασιλῆ

ΚΑΡΠΑΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Λογοθέτη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Υἱῶν Β. Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Υἱῶν Β. Ἀλμπάνη.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 6—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Χτυπάει λοιπόν ο θάνατος τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγ-
κλας; Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦν οἱ ἀναγνώστες μας στὸ ἐπόμε-
νο τεύχος μας μὲ τὸν τίτλο:

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Μαζὶ μὲ ἄλλες δραματικὲς περιπέτειες καὶ μὲ ἓνα
πλήθος κωμικῶν ἐπεισοδίων τοῦ ἀνεκδιήγητου Χούπ...

ΕΙΠΕ ΜΙΑ ΟΡΑ ΠΡΙΝ... ΘΑ ΤΡΕΠΠΑ-
ΘΩ... ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ
ΣΤΗ ΧΡΕΣΙΝΟΒΡΑΔΥ-
ΝΗ Ε ΗΜΕΡΙΔΑ...
ΤΗΝ ΕΦΕΡΑ... ΠΡΕΠΕΙ
ΚΑΠΟΥ ΕΔΩ ΚΑ ΕΙΝΑΙ!

ΚΑΛΑ ΘΑ ΖΑ-
ΝΑ ΚΥΤΤΑΞΩ!

ΣΤΟ ΕΙΠΑ
ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΕΔΩ... ΔΕΝ ΤΗ
ΒΡΗΚΑ ΠΟΥΘΕ-
ΝΑ...

ΝΑ ΤΗΝ ΕΦΕΡΑ...
ΕΣ' ΑΛΛΟΥ ΤΗ ΦΕΡΝΕ
ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ 25
ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ...

ΑΠΛΟΣ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΕ ΑΡΘΟΥΡ
ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΘΑ
ΖΑΚΗΣ ΚΑ
ΦΥΓΗΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΒΟΥΛΕΙΑ ΣΟΥ
ΓΙΑΤΙ ΑΡΧΙΣΕΣ

ΙΣΟΣ ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ
ΚΙ' ΟΜΩΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ
ΑΚΟΥΣΑ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΑΠΑΡΕΞ...
ΠΟΣ ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΑ
ΜΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ
ΉΞΕΡΑ ΟΤΙ ΥΠΑΡ-
ΧΕΙ;

ΚΑΘ ΟΣΟΝ ΑΡΧΙΣΕ ΚΑ ΘΥΜΑΤΑΙ
ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΑΠΛΟΣ ΗΠΤΟΣ
ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΑ ΚΙ ΑΥΤΑ, ΠΟΣ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ ΕΙΔΗΣΕΙΣ
Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ
ΓΙΝΕΙ ΑΚΟΜΗ;

